

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kirby_John-Den_zuctovani.pdb

PDB Name: John Kirby - Den zúčtování

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 26.7.1938

Modification Date: 26.7.1938

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

John Kirby
DEN ZÚČTOVÁNÍ
řada Colorado Western
přel. Marek Pavka
© MOBA, Brno

Todd Hayden odhodlaně cválal ze svahu. Tři bandité, kteří se právě chystali vyloupit dostavník, se otočili. Okamžitě začali střílet jak pominutí, ale Hayden byl mnohem rychlejší než ti tři darebáci. Brzy jeden z nich ležel na zemi a jeho kumpáni prchali pryč. Hayden by mohl srazit kulkami ze sedel i je, ale přičilo se mu to. Protentokrát to však udělat měl. Ušetřil by si tím spoustu problémů. Brzy se totiž ocitl v proklaté nebezpečné situaci...

Když Todd Hayden dorazil k vozu, uviděl, že bandita ležící na zemi je v bezvědomí. Jeho kůň cválal za ostatními zvířaty a brzy mu zmizel z dohledu.

„Vás posílá samo nebe, synu,“ řekl starší muž, která stál vedle dostavníku. „Jmenuju se Mort Zuckley. To jsou Sebastian a Riana Acostovi a ten malý je Monty.“

„Todd Hayden,“ představil se jejich záchránce a smekl před krásnou Mexičankou klobouk. „Co je s

„tamtím chlapem?“

Ukázal na omráčeného banditu.

Mladý Mexičan se usmál. „Pro jistotu jsem ho kopl do hlavy, seňore,“ dodal na vysvětlenou.

Vozka slezl z kozlíku a podal Toddovi ruku.

„Jsem Avery Hall, pane. Bandité trefili mého spolujezdce. Asi míli odtud. Musíme ho najít. Možná ještě žije.“

Todd přikývl. „Pojedu pro něho. Nezapomeňte, že ti dva, co unikli, jsou ještě poblíž. Bylo by lepší, kdyby se seňora a chlapec ukryli v dostavníku.“

Mexičan vzal banditovi šátek. Todd Hayden pohlédl na zjizvenou tvář toho muže a otočil se. Přiběhl ke svému palominovi, vyšvihl se do sedla a vydal se napříč dolů po svahu k cestě, která vedla přes nevysoké kopce.

Jako lovec lidí, kterým byl ještě před dvěma měsíci, jen zřídka kdy zapomněl na zatykač, jenž někdy viděl. Proto si byl jistý, že ten omráčený bandita je Charles Kemper. Takže oba muži, kteří unikli, museli být jeho mladší bratři Johnny a Bill. Toto trio se specializovalo na přepadání dostavníků a operovalo v Coloradu, Novém Mexiku a Arizoně. Pocházeli ovšem z Texasu.

Todd Hayden po necelé míli našel Hallova spolujezdce. Byl mrtvý. Položil si ho přes sedlo a vyšvihl se za ním na hřbet koně. Potom se rychlým klusem vrátil zpět.

Bandité se znovu neukázali, ale Todd se tím nenechal ošálit. Bratři Kemperové se ještě nikdy nenechali ve štychu. Ti byli schopni čehokoli. Pokud by se ho však někdo zeptal, odkud je zná, raději by mu neodpověděl.

Smrt spolujezdce cestujícími otřásla. Položili ho na střechu dostavníku. Todd se dozvěděl, že všichni cestující pocházejí z Red River a že jedou z Ratonu. Sebastian a Riana Acostovi byli sourozenci, kteří tam navštívili příbuzného. Mort Zuckley pobýval v Ratonu s malým Montym, aby pro svou neteř, matku toho hochy, vybral látky, které pak měly být poslány do Red River. Ona mladá žena si vydělávala na živobytí jako krejčová. Jen na okraj se Zuckley zmínil, že je vdova.

Mort Zuckley a Sebastian Acosta při přepadení sáhli po zbraní. Ty vystříleli a nabít je mohli až nyní. Předtím na to neměli čas. Omráčeného banditu položili na jednu ze dvou lavic dostavníku. Mexičan, jeho sestra a mladík vystoupili, přičemž Acosta držel v ruce kolt. Mort Zuckley si vzal pušku vozky a vylezl s ní na kozlík.

„Pojedu kousek napřed,“ řekl Todd Hayden. „Ale pozor! Jestli na nás číhají před Red River, tak mě možná nechají projet a potom napadnou dostavník. Takže se držte těsně za mnou.“

„To je v pořádku, pane Haydene,“ odvětil starý Zuckley. „Po Foleyho smrti už nebudeme znát slitování. Jen ať se ukážou.“

Todd přikývl a vyjel.

Za ním se vydal dostavník. Výkřiky vozky a rány bičem bandité nemohli přeslechnout. A to bylo dobře. Možná si tak totiž mysleli, že s nimi už cestující nepočítají.

Todd Hayden si byl vědom toho, že je snadným terčem. Napjatě pozoroval kopce po obou stranách cesty, přímo studoval keře a skupiny stromů.

Probudil se v něm chladnokrevný lovec.

O hodinu později dorazili k Red River.

Todd Hayden, který najisto počítal s přepadením, tomu nerozuměl. To přece není styl bratrů Kemperových, že by někoho nechali ve štychu. Navíc byl Charles jejich vůdcem. Neměl však čas na to, aby spekuloval nad motivy banditů.

Byla neděle, slunce páliło a v ulicích městečka pulsoval život. Když Avery Hall zastavil dostavník před marshalovou úřadovnou, hned se tam seběhli lidé a nahlas přichozí zdravili. Pak spatřili mrtvého na střeše dostavníku a jejich veselý smích utichl.

Todd Hayden slezl z koně a přivázal palomina k zábradlí. Když Hall a Zuckley slezli z kozlíku, vyšel z

úřadovny marshal. Byl to malý muž v Zuckleyho věku. Acostové a mladík právě vylézali z dostavníku. Marshal uviděl revolver v Mexičanově ruce a odstrčil přihlížející.

„Co se stalo, Morte?“ otázal se a přistoupil k dostavníku.

„Byli jsme přepadeni, Pite,“ odpověděl Zuckley. „Bandité zastřelili Douga Foleyho. Kdo ví, co by se stalo, kdyby nám nepomohl pan Hayden. Zahnal ty bandity a jednoho z nich zranil. Ten chlap leží v dostavníku.“

Marshal tam nahlédl.

Sebastian Acosta strčil svůj revolver do pouzdra. „Je v bezvědomí a ztratil hodně krve, marshale.“

Muž s hvězdou se otočil. „Běžte někdo pro doktora, lidi. A co nejrychleji, ať nevykrvácí.“ Pohlédl na Zuckleyho a řekl: „Dobrá trefa, Morte. To je Charles Kemper, vůdce bratří Kemperů. Na zatykačích na tuto bandu už se usadila pěkná vrstva prachu.“ Přistoupil k Toddu Haydenovi a podal mu ruku. „Jsem Pit Warner,“ představil se.

„Todd Hayden, marshale,“ odvětil Todd.

„Byl jste tam náhodou?“

Todd přikývl. „Několik hodin předtím jsem přešel přes průsmyk Red River a v těch kopcích jsem odpočíval.“

Pak marshalovi vyprávěl o tom, že hledá půdu.

„Smím se vás zeptat, odkud jste a co jste dosud dělal, pane Haydene?“

„Pracoval jsem na rančích v mnoha státech, marshale, a při tom jsem si spořil. Naposledy jsem byl v Oklahomě. Když zemřel jeden můj příbuzný, zmínil mě v závěti. Nebylo to moc, ale s penězi, které jsem našetřil, už nemusím dělat na druhé.“

„Pak si k nim můžete přičíst další dva tisíce dolarů, pane,“ podotkl Warner. „Tak vysoká je totiž odměna za někoho z bratří Kemperů.“ Otočil se k lidem, kteří mu naslouchali, a dodal: „Nestůjte tu jen tak. Odneste toho banditu do úřadovny a nedoražte ho při tom. A Douga Foleyho odneste k funebrákovi. Někdo musí dát vědět jeho ženě. Všechny svědky toho přepadení musím pozvat do úřadovny. Avery, než půjdeš ke mně, tak odjed' s dostavníkem ke skladišti.“

Vozka vylezl na kozlík a počkal, až několik mužů vytáhne zraněného banditu a odnese ho do kanceláře. Potom práskl bičem a dostavník odjel.

Zatímco byl bandita odnesen do cely, přišel do marshalovy kanceláře doktor. Byl to štíhlý šlachovitý třicátník, který hned začal ošetřovat zraněného. Marshal poslal své pomocníky pryč a nabídl mladé Mexičance a Mortu Zuckleymu volné židle. Potom se posadil za svůj psací stůl a připravil si pero, papír a inkoust, aby mohl začít se sepsáním výpovědí. Nejdřív vyslechl Morta Zuckleyho. Dělal si přitom poznámky.

„Chce k tomu ještě někdo něco dodat?“ otázal se potom.

Když všichni zavrtěli hlavou, přikývl. „O.K., lidi! Pak můžete jít domů. Zítra sepišu protokol, který vám dám podepsat.“ Pohlédl na Todda a řekl: „Až to vyřídíme, tak vám vyplatím odměnu.“

„Dejte ty peníze Foleyho vdově, marshale,“ opáčil Todd. „Myslím, že ty peníze bude potřebovat.“

Pit Warner na něj užasle hleděl. „Celou sumu, pane Haydene?“

Todd přikývl. „Opravdu nic nepotřebuji, marshale.“

„To je od vás skutečně velkorysé,“ poznamenal Warner. „Ta žena se teď bude muset sama starat o tři děti. Ta velká částka jí pomůže v tom nejtěžším období.“

Tu se objevil doktor.

„Jak to vypadá, Tome?“ otázal se marshal.

„Moc dobře ne, Pite,“ odvětil muž a stáhl si rukávy. „Ten muž ztratil hodně krve. Rozhodující jsou následující dvě hodiny. Když je překoná, tak přežije.“

Natáhl si sako a chopil se své tašky.

„Kde vás najdu, Tome, kdyby nastaly komplikace?“

„U Diega Acosty v Taberně del Sol, Pite,“ odvětil lékař a obrátil se k oběma sourozencům. „Jdete se mnou?“

„Ještě moment, doktore,“ odvětil Sebastian Acosta a pohlédl na Todda. „Chci vám poděkovat i jménem své sestry, señore Haydene. Smím vás pozvat, abyste po dobu svého pobytu v Red River bydlel u nás?“

„To je od vás velmi pěkné, señore Acosto, ale já...“

„Prosím, señore Haydene,“ přidala se Riana Acostová. „Nesmíte nás odmítnout. Náš otec by nám to nikdy neodpustil. Prosím, señore,“ opakovala svou prosbu.

Todd s úsměvem přikývl. „O.K., señorito, rád to pozvání přijímám.“

Dívka na něj vrhla zářivý pohled.

Sebastian Acosta se otočil k lékaři. „Potom doprovod'te Rianu, doktore. Já půjdu se señorem Haydenem do stáje, aby bylo postaráno o jeho koně. Uvidíme se v Taberně.“ Poklepal Toddovi na rameno a řekl: „Pojd'te, amigo.“

Mort Zuckley na Todda s rozpaky pohlédl. „To jsem asi zaváhal, pane Haydene. I já bych vám chtěl ještě jednou poděkovat. A jelikož teď už máte kde bydlet, tak bych vás chtěl aspoň pozvat k nám na večeři. Monty přijde do Taberny a řekne vám, v kolik hodiny. Musím se zařídit podle své neteře. Ale ani v mém případě nemůžete odmítnout.“

„Přijdu, pane Zuckley,“ slíbil Todd a podal mu ruku.

„Skvělé, pane Haydene,“ řekl malý Monty.

Todd jej s úsměvem pohladil po světlých vlasech.

Potom odešli ven.

Marshal Warner zůstal stát v otevřených dveřích a díval se za nimi.

O přepadení hned vědělo celé město. Na cestě ke stáji je okukovali lidé. Někteří zdravili Acostu a kladli mu zvědavé otázky. Mladý Mexičan jim přátelsky kynul, ale nezdržoval se s nimi.

Stáj stála na konci Border Street, jež ústila do úzké cesty vedoucí na sever k hranici Colorada. Naproti se nacházelo skladiště dostavníkové společnosti.

Stáj patřila jednomu Mexičanovi. Byl to starší muž, který se s Acostou srdečně pozdravil a oplýval slovy díky za záchranu dostavníku a cestujících. Jmenoval se Pablo Huerta. Haydena, který si nedokázal vysvětlit důvod těchto chvalozpěvů, ono vynášení do nebes odpuzovalo. Zatímco odsedlával palimona, pozoroval Huerta jeho koně svítícíma očima a ujišťoval ho, že jen málokdy viděl tak nádherného koně. Todd si vzal s sebou sedlové vaky a pušku, když s Acostou opouštěl stáj. Jakmile byli kousek od ní, mladý Mexičan se pobaveně zasmál.

„Všiml jsem si, jak jste byl překvapený, señore Haydene. Ten starý muž vám byl tak vděčný proto, že jste před bandity zachránil mou sestru. Kdybych při tom přepadení zhebnul já, tak by nehnul ani brvou. Má totiž syna, který se Rianě dvoří. Pablo se těší na to, až se přes ni dostane do naší rodiny.“

Nyní to tedy již Todd chápal. Huertovu synu bylo co závidět. Mladá Mexičanka byla opravdovým skvostem přírody. V Acostových slovech však cítil zvláštní podtón.

„Zdá se mi, že myšlenka na toto rodinné spojení se vám moc nezamlouvá, nebo se mýlím?“

„Máte skvělý pozorovací talent,“ zasmál se Sebastian a pak zvažněl. „Myslím, že mezi Juanem a Rianou by to neklapalo. A jak se zdá, tak to má sestra už poznala. Juan je fešák a krouží kolem něho všechny dívky z Red River, ale má oči jen pro Rianu. Není divu, že se do něho zamilovala. Ale v poslední době její náklonnost k němu ochladla. Je tak žárlivý, že vře vzteky, když se jen usměje na nějakého jiného muže. Přitom úplně zapomíná na to, že Riana nemůže být k našim hostům nezdvorná a chladná. Vždyť vedeme Tabernu a jsme odkázáni na své zákazníky. Ale Juan si hned každý úsměv vyloží jako výzvu. Je horkokrevný a popudlivý. Riana s ním o tom často mluvila a vytýkala mu jeho poručníkování. Když Juan vidí, že se vážně zlobí, tak jí pokaždé slíbí, že se změní. Ale to jsou jenom prázdná slova. Už se kvůli ní často popral, ale já se obávám, že to není všechno, že ho jednoho dne popadne vztek a potom teprve přijdou problémy... Jsme tady, señore Haydene.“

Taberna del Sol byl předposlední dům na severní Rio Grande Street. Byla to jednopatrová bíle nalíčená zděná budova. Když chtěl Mexičan vejít dovnitř, Todd jej zastavil.

„Poslouchejte, Sebastian,“ řekl s úsměvem. „V marshalově úřadovně jste mě jednou oslovil jako amiga. To se mi líbí mnohem víc než to formální señore. Nezůstanete raději u toho?“

Podal mu ruku a Acosta ji s radostí sevřel.

„Velmi rád, amigo Todde.“

V Taberně panoval čilý ruch. Mezi hosty měli Mexičané mírnou převahu. Při jejich vstupu hosté utichli. Zraky všech byly upřeny na ně. Od barového pultu vyběhl malý, křivonohý muž a s úsměvem jim šel naproti.

„To je můj otec,“ představil ho Sebastian Acosta Toddovi.

„Vítejte v mém domě, seňore Haydene,“ přivítal otec svého nového přítele a stiskl Toddovi ruku silou, kterou by do něj nikdo neřekl. Většina hostů vstala a zatleskala.

„Diego Acosta platí jednu rundu pro všechny,“ zvolal malý muž a kývl na ženu, která stála s Rianou za pultem. „Dolores, můj holoubku, pojď sem a pozdrav zachránce našich dětí.“

„Moje matka,“ poznamenal Sebastian Acosta a usmál se.

Todd jen polkl. Ta žena byla o hlavu vyšší než její muž a vážila určitě metrů. Namísto aby Toddovi podala ruku, objala ho a přitiskla ke svým bujným nadrům tak, že mu málem vyrazila dech. Při tom mu poděkovala a pronesla za něj několik modliteb. Ač měl pušku v ruce, byl vůči ní naprosto bezmocný. Když ho konečně pustila, lapal po dechu.

„Ukaž seňoru Haydenovi jeho pokoj, Riano!“ nakázala hromovým hlasem své dceři a obdařila Todda úsměvem. „Jestli jste se už osvěžil, tak si připijeme tequilou, seňore.“

Potom přisupěla jako lokomotiva za barový pult a začala nalévat drinky. Riana čekala na Todda u dveří vedle pultu.

„Sebastian vás měl varovat, seňore Haydene,“ řekla s úsměvem. „Jste v pořádku? Buďte rád, že si vás oblíbila. Lidem, kteří probudí její hněv, není co závidět.“

Za dveřmi bylo schodiště vedoucí do patra. Riana Acostová ho zavedla do pokoje na konci chodby. Byl světlý a čistý. Vysvětlila mu, že jde o jeden ze dvou pokojů pro hosty, které jsou vyhrazeny pouze pro příbuzné.

I ona mu ještě jednou poděkovala za jeho pomoc, než ho zase opustila. Položil své věci na prostřenou postel a rozhlédl se. Místnost byla vkusně zařízena umělecky vyřezávaným nábytkem z mexického dubu. Na prádelníku stálo umyvadlo a kameninová karafa s vodou.

Todd se pořádně umyl a oholil.

Vděčnost těch lidí byla ohromující. A přitom by se cestujícím zřejmě vůbec nic nestalo. Bratři Kemperové nezabýjeli zbytečně. Nanejvýš zastřelili cestujícího nebo vozku, který sáhl po zbrani. Ale to kromě nich věděli jen muži zákona, nebo lovci lidí. A tím už Todd nebyl. Tuto kapitolu svého života již uzavřel.

Nyní ho zajímala budoucnost.

Když o půl hodiny později znovu vešel do výčepu, praskala Taberna ve švech. Bylo sedm hodin večer a byla přeplněná hosty. Hned, jak ho lidé uviděli, začali mu blahorečit. Většinou se jednalo o Mexičany a ti mu okamžitě dávali najevo svou náklonnost. Lidé ho poplácávali po ramenou a podávali mu ruce. Todd byl z toho v rozpacích.

Riana si toho všimla a usmála se na něj.

„Jste hrdinou dne, seňore Haydene,“ řekla a ukázala na svého bratra, který seděl sám u stolu v rohu vedle pultu. „Posaďte se k Sebastianovi.“

Přikývl a pak se začal prodírat davem. Diego Acosta k němu hned přispěchal a pomohl mu.

„Uvolněte cestu zachránci mých dětí!“ zvolal.

Jeho syn vše pobaveně sledoval.

„Uf,“ zasténal Todd a posadil se. „To je tady v neděli vždycky tolik lidí?“

„Ne, amigo,“ zasmál se Sebastian. „To je kvůli tomu, že lidé jsou na vás zvědaví a že jsme slíbili pivo zadarmo.“

Todd si prsty pohladil totálně propocení límec košile. Rád by se převlékl, ale náhradní věci měl v ranci,

který nechal ve stáji.

Na stole byly nachystány příbory pro tři osoby. Diego Acosta vybojoval v davu další uličky pro svou dceru a ženu, které přinesly tolik talířů a mís, že Toddovi jen oči přecházely. Speciálně pro něj upekly obrovský steak. K tomu byly fazole s ostře kořeněnou rajčatovou omáčkou.

„Budete pít víno, nebo pivo?“ otázala se mama Acostová.

Todd se rozhodl pro pivo, zatímco Sebastian se chopil karafy s červeným vínem. Třetí příbor byl určen pro Rianu, která si k nim sedla.

Při jídle hovořili jen málo. Riana jim vyprávěla, že měla znovu scénu s Juanem, který žárlil na nového hosta Acostů.

Po jídle Sebastian doprovodil svého hosta do stáje.

„Takže ty hledáš půdu, amigo?“ zeptal se Mexičan. „Zůstal bys tady, kdyby tu nějaká byla?“

Hayden přikývl. „Určitě, amigo. Aspoň bych tu měl pár přátel. Ale proč se ptáš?“

„Och, ze dvou důvodů,“ odvětil Sebastian. „Pět mil severně od Red River vlastníme půdu. Otec ji koupil pro mě, ale já jsem ji zatím nevyužíval. Společně bychom tam mohli něco podniknout. A zároveň bychom tak ušetřili peníze, amigo. Ty pozemky leží mezi kopci a táhnou se k šesti jezerům, která se tam nacházejí. Je tam les a dobré pastviny. Kromě toho jsme přátelé. Byl bych moc rád, kdybych s tebou mohl vést ranč.“

„To je lákavá nabídka, amigo,“ odvětil Todd.

„Znamená to, že o tom budeš vážně přemýšlet?“

„Jen hlupák by to neudělal,“ zasmál se Todd.

Sebastian ho chytil za ruku a zastavil se. „Až to tam uvidíš, tak už neřekneš ne,“ podotkl. „Todde, musím se tě ještě na něco zeptat. Jaký máš názor na Mexičanky? A chci upřímnou odpověď, amigo.“

„To je ale komická otázka,“ opáčil Hayden. „Ženy jsou ženy, Sebastian. V tom není rozdílu.“ Zasmál se a dodal: „A u vás je spousta obzvlášť krásných a vzrušujících žen, amigo. Například tvá sestra.“

„To mi spadl kámen ze srdce, amigo,“ povzdechl si Sebastian. „Dobře jsem totiž Rianu pozoroval. A ty jiskry v jejích očích už znám. Skoro mi je Juana líto. Ujede mu vlak, jestli tu zůstaneš.“

Todd Hayden sebou trhl. „Počkat, amigo. Snad mi nechceš říct, že tvá sestra – tedy, že...“

„...že se do tebe zamilovala až po uši,“ přikývl Sebastian Acosta. „Je to tak, Todde. Kdyby nebylo těch neustálých hádek s Juanem, tak by Riana udělala všechno pro to, aby své city skryla. Není to žádná coura, Todde, ale už to také není ani panna. Před třemi lety chodila s jedním, ale ten si při pádu z koně zlomil krk. Potom se začala zajímat o Juana, ale já vím, že to s ním ještě není vážné. Proto také vždycky tak rychle vzkypí. Co bys dělal, kdyby se tě pokusila svést?“

„Ty máš ale otázky,“ zabručel Todd a vytrhl se mu.

„Může být, amigo,“ připustil Acosta. „Ale vím, o čem mluvím. Udělá to, to se vsad'. A necháš ji snad potom jen tak vyhasnout?“

„Hledám půdu,“ vyhrkl Todd. „Ne ženu, Sebastian. Riana se mi líbí. Ale, k čertu, vždyť jsme se sotva poznali. Tvá matka by o mě přerazila koště, kdybych s Rianou jednal jako nějaký ksindl. To by potom byly v River Red řeči.“

Sebastian Acosta se rozesmál.

„Jediné nebezpečí vidím v možnosti, že má matka tě dojetím tak obejmě, že se udusíš mezi jejími řadry, amigo.“

Todd Hayden mohl jen pobaveně potřást hlavou.

Když se Todd následujícího rána probudil, okamžitě pomyslel na svůj rozhovor se Sebastianem Acostou. Vlastně ho do toho kraje přivedla jen snaha najít kousek půdy. Po těch neklidných a nebezpečných letech, kdy honil bandity, toužil po normálním životě. Přitom nesnil jen o vlastním malém ranči. Ve třiceti letech již dosáhl věku na založení rodiny. Nejdřív ranč, potom rodina, to bylo jeho heslo. Nyní se mu skýtala možnost partnerství se Sebastianem Acostou. Ta myšlenka se mu líbila. Společná

investice by znamenala, že by měli k dispozici větší počáteční kapitál. A při sympatiích, které k sobě cítili, si nemohl přát lepšího společníka.

A potom tady byla Riana. Neviděl moc hezčích děvčat. Muž, který by se s ní oženil, by byl dítětem štěstěny.

Z jeho myšlenek ho vytrhlo zaklepání na dveře.

„Ano.“

„To jsem já – Sebastian.“

Todd přišel ke dveřím a otevřel.

„Dobré ráno, amigo,“ s úsměvem pozdravil jeho přítel. „Chtěl jsem ti jen říct, že snídanež je na stole. Kolem deváté chceme do kostela a pak půjdeme na pohřeb.“

Todd se plácl dlaní do čela. „Jistě. Doug Foley má pohřeb. Za deset minut jsem dole, Sebastiane.“

Městečkem zněly zvony, když o dvě hodiny později smuteční hosté opustili kostel stojící na jižním okraji města. Rakev nemusela být vezena pohřebním vozem, protože hřbitov ležel jen sto yardů za kostelem. Nesli ji proto čtyři muži. O půl hodiny později byl Doug Foley pohřben.

Lidé po jednom přistupovali k vdově v černém, aby jí mohli kondolovat. Amanda Foleyová mohla mít tak něco kolem pětatřiceti. Působila velmi klidným dojmem, ale její děti, dva synové a děvčátko, ustavičně plakaly.

Když jí Todd podal ruku a vyslovil soustrast, zajímavě mu poděkovala za peníze, které jí přenechal.

Přesto si je vzala jen kvůli dětem. Poprosila ho, aby si to nevyložil špatně.

„To určitě ne, madam,“ přidušeně řekl a šel dál.

Stranou od ní zůstal stát. Pozoroval plačící děti. Měl při tom pevně sevřené rty. V tom okamžiku nelitoval jediného dne, kdy jako osamělý vlk jezdil po stopách vrahů.

Náhle jej kdosi chytil za ruku. Trhl sebou.

„Dobrý den, pane Haydene.“

Byl to malý Monty, který na něj hleděl jiskřícíma očima.

Todd ho pohládl po vlasech. „Ahoj, Monty.“

Viděl, jak tam přichází Mort Zuckley. Po jeho boku kráčela nádherná mladá žena, která v něm probudila zájem. Připadalo mu, že ji zná, i když to bylo zcela vyloučeno, protože na takové ženy se nezapomíná.

Todd smekl klobouk a pohlédl na ni.

„To je moje máma,“ řekl Monty.

„Dobrý den, pane Haydene,“ pozdravila a podala mu ruku.

„Dobrý den, madam,“ pozdravil.

„Chtěla bych vám za všechno poděkovat.“ Krátce pohlédla na Foleyho děti. Když se opět otočila k Toddovi, leskly se jí v očích slzy. „Musím myslet na to, co všechno se mohlo stát, kdybyste se do toho tak odvážně nevrátil.“

Rozplakala se a starý Zuckley ji objal. Přitiskl ji k sobě a pohládl ji po vlasech.

„May vám chtěla říct, že vás v sedm očekáváme na večeři, pane Haydene,“ řekl. „Naproti kostela stojí radnice. Potom je hasičská zbrojnice a za ní stojí tři domky s předzahrádkami. Keatonovi bydlí uprostřed. Nemůžete to minout.“

„Keatonovi,“ opakoval Todd.

Mladá žena odstoupila od Morta Zuckleyho a utřela si kapesníkem slzy z očí. Potom pohlédla na Haydena a přikývla.

„Jmenuju se Maybelle Keatonová a jsem vdova,“ tiše řekla. „Mého muže zastřelili bandité, když jsem byla těhotná s Montym. Už je to deset let. Dnes večer vás tedy očekáváme.“

Vzala chlapce za ruku a vzdálila se. Mort Zuckley poklepal Toddovi na rameno a následoval ji. Hayden za ní hleděl a cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Ted' už věděl, proč ho pohled na ni tak rozrušil.

Maybelle Keatonová!

Na to jméno nezapomene do konce života.

Ted' už věděl, že Morta Zuckleyho už kdysi potkal.

Bylo to před deseti lety. Náhle si to vybavil.

Právě ted' a tady ho dostihl stín minulosti.

Před deseti lety patřil on a jeho bratr k jedné bandě.
K bandě, která zastřelila muže Maybelle Keatonové.

Bylo jedenáct hodin a v Red River to pondělí vládl klid. Až na několik výjimek šli všichni občané města na pohřeb Douga Foleyho.

K marshalově úřadovně přijeli dva muži. Byli to Bill a Johnny Kemperovi. Johnny zůstal sedět v sedle, zatímco jeho bratr sesedl a přivázal koně k zábradlí. Potom vytáhl revolver a vyšel na chodník.

Earl Felton, zástupce marshala, seděl u psacího stolu a listoval v jednom zásilkovém katalogu. Bylo mu už padesát dva let a nosil hvězdu tak jako o dva roky mladší Pit Warner jenom proto, že to nikdo jiný nechtěl dělat.

Když Bill Kemper vešel do úřadovny a zavřel za sebou dveře, Felton vzhlédl. Spatřil hlaveň revolveru a hned zvedl ruce. Vůbec nebyl vyděšený, spíš udivený.

„Vy teda máte odvahu, chlapci,“ řekl.

Bill Kemper si ho rozčileně prohlížel. Pak se zašklebil a řekl: „Jsem rád, že se na to díváš takto, dědku. Jdeme si pro Charlyho.“

„Poslužte si,“ poznamenal Felton a ukázal na svazek klíčů, který ležel vedle katalogu. „Ale varuju vás. Charly je ještě příliš slabý na to, aby mohl na koně. Zabijete ho.“

„To je možné, starouši,“ řekl bandita. „Ale v sedle zemře určitě radši než na šibenici. A teď si odepni opasek. Dělej.“

Starý zástupce vstal a udělal, co po něm desperado chtěl. Opatrně položil opasek na stůl a chopil se svazku klíčů. Pak přišel k cele a odemkl zámek.

Charles Kemper se se zasténáním posadil. „Dali jste si zatraceně načas,“ zamumlal.

„Zato jsou teď všichni na hřbitově, Charly,“ zasmál se Bill. „Dělej, dědku! Zvedni ho a pomoz mu ven.“

Charles Kemper dal nohy z prýčny dolů a znovu zasténal. S bolestí zkřivenou tváří si sáhl na obvaz na levém rameni.

Felton jej chytil pod paži a pomohl mu vstát. Charles Kemper klel a lehce vrávorál, když ho zástupce vyváděl z cely.

„Kde je jeho revolver?“ otázal se Bill.

„V šuplíku psacího stolu vpravo dole,“ odpověděl Felton.

Kemper tam přistoupil, ale šuplík byl zamknutý. Zaklel.

„Klíč je v prostředním šuplíku,“ řekl zástupce.

Bill Kemper klíč vytáhl a odemkl šuplík s revolverovým opaskem svého bratra. Ten potom vzal a ukázal jím na dveře.

„Pomůžeš mu do sedla,“ přikázal.

„Tvé přání je mi rozkazem, hochu,“ zabručel Felton.

Bill Kemper přiskočil ke dveřím a otevřel je.

Jeho bratr znovu přidušeně zasténal. Ve tváři byl bílý, na obvaze se mu objevila rudá skvrna, která se rychle zvětšovala.

Bill přivedl jednoho z koní k chodníku a raněný vložil nohu do třmene, zatímco se chytil rukou hrušky sedla. Zástupce ho zvedal nahoru. Bill mu musel pomoci, jinak by se jim nepodařilo dostat Charlyho na koně. Když Bill zvíře odvázal, spatřil na protilehlém rohu několik dětí.

„Zmizte, nebo vám ukážu!“ zvolal na ně.

Jeho výhrůžka však neúčinkovala. Jejich zvědavost se změnila v strach. Vytřeštěnými očima na něj hleděly, jako by zkameněly.

Bill Kemper pověsil revolverový opasek svého bratra na hrušku sedla a odvázal svého vlastního koně. Potom se vyšvihl do sedla a chopil se uzdy Charlyho koně.

„Lehni si na zem, dědku,“ přikázal Feltonovi.

Ten si ztěžka klekl na zem a pak se položil do prachu. Bandité pobídli své koně a krokem se vydali k

Border Street. Právě když míjeli ty vystrašené děti, jedna holčička začala v panice utíkat. Jako naschvál se právě Charlyho kůň splašil a udělal krok stranou. Bandita se svalil ze sedla a tvrdě dopadl na zem. Nyní se rozprchly i ostatní děti. Pozornost bratří Kemperů byla na okamžik rozptýlena. Zástupce Felton byl neuvěřitelně rychle na nohou. Vyskočil na chodník. V tom okamžik se Bill Kemper vrhl z koně a pohlédl k němu.

„Pojď sem a...“

Bleskově zvedl revolver a stiskl spoušť. Felton už skoro dorazil do otevřených dveří kanceláře, když tu ho kulka zasáhla do zad. Zavrával přes práh a skácel se do kanceláře.

Nyní slezl ze sedla i Johnny Kemper, chtěje pomoci bratrovi.

Společnými silami Charlyho znovu zvedali na koně.

V tichu, které ve městě vládlo, bylo výstřel slyšet až na hřbitově. Maybelle Keatonová, její syn a Mort Zuckley právě dorazili k bráně hřbitova. Todd Hayden, který na ně ještě stále zamyšleně hleděl, sebou trhl.

Potom se vzpamatoval a rozběhl se. Dostihl smuteční hosty před branou a v běhu tasil kolt. Také Mort Zuckley už držel v ruce revolver.

„Zůstaňte se svou neteří, Zuckley!“ zvolal na něj Todd. „To jsou určitě bratři Kemperové!“

Rozběhl se ke kostelu a odbočil do krátké Church Street, která vedla jižně od Main Street a tvořila prodloužení Border Street. Jen několik domů už ho dělilo od křižovatky. Viděl, jak se oba bratři snaží dostat zraněného na koně. Určitě by trefil nejméně jednoho z nich, ale tu proti němu vyběhly křičící děti. Když uviděly revolver v jeho ruce, propadly ještě víc panice. Při přestřelce by se snadno mohly stát oběti zbloudilé kulky.

V tom se vedle něj objevil starý Mort.

„Pane Zuckley!“ křičely děti. Zamířily právě k němu.

To samozřejmě neuniklo banditům. Zatímco Bill podepíral raněného, Johnny zvedl zbraň a vystřelil. Kulka zasáhla Zuckleyho do prsou. Starý muž se se zasténáním zhroutil.

Děti konečně proběhly kolem Haydena. Todd chladnokrevně jednal. Vestoje namířil na Johnnyho Kempera. Dokázal být neuvěřitelně rychlý, ale v takovéto situaci sázel na jistotu.

Ačkoli mu dvě Johnnyho kulky hvízdly kolem uší, zůstal nehnutě stát. A pak zmáčkl spoušť. Olovo srazilo Johnnyho na jeho koně. Puška mu vyklouzla z prstů, ale to už nevěděl. Byl mrtvý, ještě než se skácel do písku Main Street.

Bill Kemper, který nemohl střílet, protože držel Charlyho, v ten okamžik pochopil, že pokus o osvobození Charlyho neuspěl. Prostě a jednoduše svého bratra pustil a chopil se uzdy svého koně. Zatímco střílel na Todda, vedl své zvíře pozpátku za roh domu.

Hayden se tam okamžitě rozběhl. Přitiskl se k boční stěně maršalovy úřadovny a opatrně vyhlédl zpoza rohu. Bill Kemper už seděl na koni a cválal pryč. Při tom zběsile střílel kolem sebe a zahnal do domů několik lidí, kteří se odvážili na ulici.

Todd zvedl ruku s koltem, ale zase ji nechal klesnout. Nedokázal by někomu střelit do zad.

Mezitím přispěchalo několik smutečních hostů, v jejich čele marshal Warner.

„Postarejte se o Zuckleyho!“ zvolal na ně Hayden a rozběhl se přes křižovatku k oběma koním, kteří tam nervózně hrabali kopyty. Chopil se zvířete, jež mělo v sedlovém pouzdře pušku, vyskočil do sedla a pustil se do pronásledování.

Prchajícího Billa Kempera již nebylo vidět. Zmizel za posledními domy Main Street. Ta ústila do cesty vedoucí k Red River Pass, po níž přijel do města dostavník. Nalevo a napravo od cesty, která se ztrácela v blízkých kopcích, se zelenaly háje a houštiny. Ty skýtalý tolik možností úkrytu, že pro jediného muže bylo nesmyslné pátrat po uprchlíkovi. Proto se Todd Hayden vrátil.

Mezitím lidé našli i Earla Feltona. On i Mort Zuckley byli v bezvědomí. Oba muži byli těžce raněni.

Doktor Dillman měl co dělat. Nechal je položit na pryčny ve dvou volných celách. Do třetí strčili

Charlyho Kempera. Vůdce banditů se svíjel bolestí.

Před úřadovnou se to hemžilo lidmi, když Todd slezl z koně a vešel dovnitř. Marshalovi, který stál v otevřených dveřích a bránil ve vstupu shromážděným lidem, vysvětlil, proč vzdal pronásledování.

Warner přikývl. „Za hodinu dám dohromady stíhací oddíl.“

Doktor Dillman nejprve vyoperoval kulku Zuckleymu. Todda znovu polil studený pot, když před celou spatřil Maybelle Keatonovou a Montyho, kteří se slzami v očích přihlíželi této operaci. Neodvážil se k nim přiblížit.

Marshal zavřel dveře a přistoupil k němu. „Myslím, že na Red River ještě budete vzpomínat dlouho,“ zabručel. „Jste hodně zvláštní kovboj, Haydene. Na jakém ranči jste se naučil tak střílet a tak uvážlivě jednat? Ne, raději mi neodpovídejte. To nic. Johnny Kemper je mrtvý. A to znamená další dva tisíce dolarů pro vás jako odměna.“

Vrhl na Todda pronikavý pohled, načež přišel k doktoru Dillmanovi, který právě vyšel z cely.

„Jak to s ním vypadá, doktore?“ zeptala se Maybelle Keatonová rozechvělým hlasem a položila chlapci ruku kolem ramen.

Dillman vypadal vážně. „Na to vám nemohu odpovědět, May,“ otevřeně přiznal. „Kulka byla příliš blízko srdce. Ale je silný a tak by to mohl zvládnout.“

„Můžeme ho odnést domů?“

„Dnes v žádném případě, May,“ odvětil Dillman. „Nejdřív zítra, jestli se jeho stav do té doby stabilizuje.“

Pohlédl do cely, v níž ležel Felton. „Potřebuju horkou vodu.“

Todd se otočil k marshalovi. „Musím nutně být ve stíhacím oddíle?“

Warner zavrtěl hlavou. „Už jste toho pro nás udělal dost, Haydene. S Billem Kemperem už se vypořádáme.“

Todd přikývl a šel ke dveřím.

„Pane Haydene!“ zvolala Maybelle Keatonová.

Otočil se.

„Madam?“

Přišla k němu i s chlapcem. „To pozvání na večeři stále platí,“ řekla. „V sedm hodin. Nezapomeňte, prosím. Potřebuju trochu rozptýlení.“

Váhal s odpovědí, ale potom Monty vzlykl a pohlédl na něj svými velkýma očima. Při tom ho chytil za ruku. „Prosím, pane Haydene,“ zamumlal. Snažil se zadržet slzy.

Todd se musel přinutit k úsměvu. „Budu tam přesně,“ slíbil, aniž pohlédl na Maybelle Keatonovou.

Potom mlčky opustil kancelář.

Mladá žena za ním rozrušeně hleděla.

V davu, kterým se prodíral před úřadovnou a který debatoval o přepadení, viděl Todd i Acostovy.

Vzrušeně diskutovali s několika lidmi a byli natolik zabráněni do hovoru, že si ho nevšimli.

Chvatně kráčet přes křižovatku a potom se rozběhl k Rio Grande Street. Několik lidí za ním hledělo, když zabočil do liduprázdné ulice. Dorazil do Taberny del Sol a odebral se do svého pokoje. Pak se chopil sedlových kapes, které visely přes opěradlo židle, a zase vyběhl ven. Za domy North Street běžel ke stáji. Po cestě nepotkal živou duši.

Pablo Huerta ho přátelsky pozdravil. „Co se stalo, señore?“

„Kemperové chtěli osvobodit svého bratra a celé se to zvrtilo,“ odpověděl Todd a vešel do boxu, v němž stál jeho palomino. Kůň ho pozdravil radostným řeháním.

„Ahoj, starý brachu,“ řekl Todd a mávl rukou, když přišel Pablo Huerta. „Osedlám si ho sám.“ Rychle to udělal a připnul k sedlu kapsy. Při tom si uvědomil, že sedlové pouzdro s karabinou zapomněl v pokoji. To však nebylo tak důležité. Vyvedl palomina, který slyšel na jméno Lion, chodbou ven a nasedl. Pak vyrazil.

Nejel ke kopcům na východě, ale vydal se na severozápad. Todd neměl v úmyslu pronásledovat

prchajícího banditu. Kdyby Billa Kempera polapil, tak by tím ještě víc vzbudil marshalovo podezření. Takto vyjel z města v opačném směru.

I zde byly lesíky, louky a kopce. Red River bylo obklopeno pásem zeleně. Teprve o něco dál směrem na jih začínala suchá prairie. Když v jednom háji narazil na malou mýtinu, sesedl a nechal Liona napást se. Sdělal mu jen sedlové kapsy. Pak se posadil do trávy a zády se opřel o strom. Rozepnul jednu kapsu a našel v ní složený červený kapesník. Položil ho do trávy a rozvázal ho.

Vytáhl z něj úzký řetízek s umělecky provedeným medailonkem. Váhavě jej otevřel a pohlédl na zažloutlou fotografii, kterou skrýval.

Byla na ní mladá dívka. Byla vidět jen hlava a ramena. Za ty roky se Maybelle Keatonová velmi změnila. Nepoznal by ji, kdyby mu neřekli, že to je ona, ale nyní bylo všechno jasné. Ty oči, ten jemný nos, ty krásně klenuté rty. Z té hezké dívky, kterou tehdy byla, se stala zralá mladá žena.

„Pane Bože,“ zasténal. „Proč?“

Tenkrát byl o dvacet let starší a žil se svým starším bratrem a jejich rodiči na jednom malém ranči v Kansasu, poblíž severozápadní hranice s Coloradem. Z nikdy nevysvětlených důvodů jedné noci vypukl požár. Zatímco on a jeho bratr se zachránili, jejich rodiče zahynuli. Jejich dům vyhořel do základů.

Jejich otec nikdy nedůvěřoval bankám a tak tu noc přišli o všechny úspory. Obnovit ranč bylo nemožné. Banka jim odmítla půjčit. Jeho o tři roky starší bratr prodal půdu a stodolu, přičemž ho ještě podvedli. Ve vzteku se Jim připojil k jedné bandě a Todd zůstal s ním.

V Coloradu po jednom bankovním přepadení museli prchat před stíhacím oddílem. Obešlo se to bez krveprolití, a tak oba bratři nebyli připraveni na to, co přišlo potom. Banda se ukryla na jeden odlehlý koňský ranč v severním Coloradu, který vedl mladý manželský pár a strýc mladé ženy.

Maybelle Keatonová tehdy byla ve vysokém stupni těhotenství. Před jejíma očima bandité zastřelili jejího muže Jacka a jejího strýce přivázali k posteli. Maybelle utrpěla šok.

Když potom banda chtěla táhnout dál, nechal boss svázat i mladou ženu. Protože po vraždě nechtěl nechat žádné svědky, přikázal bratrům Haydenovým a jednomu dalšímu muži, aby ranč podpálili a pak dohnali ostatní.

Když se bratři zdráhali, bandité je zbili a potom zapálili ranč. Zoufalý křik ženy Jimovi a Toddovi připomněl smrt jejich rodičů. Neváhali a vtrhli do hořícího domu. Odvázali Maybelle i jejího otce a odvěkli je k oknu. Todd vylezl z okna, zatímco Jim odtud vystrčil nejdřív tu ženu a potom jejího strýce. Todd je pak odtáhl dál od budovy. Jim chtěl právě vylézt z okna, když tu se hořící dům zhroutil a pohřbil jej pod sebou.

Todd to všechno viděl. Slyšel odjíždějící bandity, kteří si mysleli, že tam všichni zahynuli. Se slzami v očích seděl u obou omráčených lidí a hleděl do hořících trosek.

Pak odvěkl mladou ženu i jejího strýce ke stodole a nechal je tam ležet vedle bryčky. Osedlal si koně a vydal se za bandity. V následujících dvou měsících se mstil za smrt svého bratra. Vždycky počkal, až byl některý bandita sám. Tak je odděloval jednoho po druhém. Jen jejich bosse nedostal. Toho Toddovo tažení natolik vyděsilo, že opustil svou bandu a uprchl.

To se stalo před deseti lety.

Todd znovu hleděl na ten medailon. Ta mladá žena ho tenkrát tak okouzila, že jí vzal medailon s její fotografií. Poněvadž se to všechno odehrálo při jejich vůbec prvním přepadení, nevěděl nikdo, že v tom byli namočeni i bratři Haydenovi. Nikde nevisely jejich zatykače, aspoň zatím. Jen Maybelle Keatonová a Mort Zuckley mohli později podat jejich popis. Todd však s tím nikdy neměl problémy. A teď už by ho nepoznal vůbec nikdo, protože se velmi změnil.

Znovu zabalil medailon do šátku a schoval ho do sedlové kapsy. Pak si zapálil doutník. Nejraději by vylezl do sedla a zase odjel. Ale pak si vzpomněl na slib, který dal malému Montymu.

Odpoledne Todd přivedl svého palomina zpět do stáje. Jeden výrostek vyvážel ven hnůj. Juan Huerta seděl na bedně s pící a přihlížel. Žvýkal stébko slámy a díval se na Todda. Očividně si myslel, že důvodem

ochladnutí Riany Acostové je právě Hayden. Starého Huerta nebylo vidět. Todd zavedl Liona do boxu a odsedlal ho.

„Dobrý den,“ řekl a pohlédl na Huerta. „Omlouvám se, že jsem vás nepozdravil hned, ale byl jsem zamyšlený.“

Huertův škleb se ještě rozšířil. „To nic, señore.“

Todd si oddechl. Byl rád, že ho Huerta nechal na pokoji. Se sedlovými kapsami přes rameno přišel k němu a vytáhl si doutník.

„Neslyšel jste něco o tom stíhacím oddílu?“ otázal se.

Juan Huerta si vydělal stéblo z úst. „Před hodinou se vrátili. Bez Billa Kempera. Řekl bych, že vás to těší, ne?“

„Jak jste na to přišel?“

Mexičan pokrčil rameny.

„Myslel jsem si, že by vás to posílilo v názoru, že jste ten nejlepší muž široko daleko. Za toho se přece považujete, ne? Vychutnáváte si to, že vás lidé obdivují. Proto jsem byl také překvapený, že jste se nepřidal k tomu oddílu.“

Todd si zapálil doutník. „Zklamal jste mě, Huerto. Asi se chcete za každou cenu hádat. Proč? Kvůli tomu, že se na mě señorita Acostová několikrát usmála?“

Huerta vstal a zahodil stéblo. „Protože chlubily, jako jste vy, nemůžu vystát, Haydene,“ rozzuřeně zavrčel. „Mě neoblafnete. Jste jeden z těch, co se skrývají za svůj revolver. Vaší silou jsou vaše zbraně. S nimi se snažíte dělat dojem na lidi, hlavně na hloupé chicas, jako je Riana. Hned jste poznal, že je to ta nejhezčí dívka ve městě. Proto jste si Sebastiana omotal kolem prstu. Považujete se za chytráka, ale já vás varuju. Dejte od Riany prsty pryč, nebo...“

Dál se nedostal. Todd, který měl v té chvíli slabé nervy, ho bleskově udeřil. Jeho pěst Mexičana zasáhla do brady. Huerta byl odhozen na bednu s pící, obrátil oči v sloup a skácel se. Potom se jednou rukou opřel o zem a druhou si sáhl na bradu.

„Nenáším vyhrožování, Huerto,“ zavrčel Todd. „Příště si to pořádně rozmyslete.“

Huerta na něj nenávistně hleděl.

„Za to tě oddělám, gringo!“

Todd se otočil a opustil stáj.

V Taberně del Sol jej Acostové přivítali otázkami. Dělali si starosti, když se se neobjevil při obědě.

Vysvětlil svou nepřítomnost tím, že chtěl palominovi dopřát trochu pohybu. Toto vysvětlení mu vyneslo úsměv v Rianiných očích, zatímco Sebastian se mračil.

„Jistě máte hlad, señore Haydene,“ řeklo děvče.

Zavrtěl hlavou. „Ještě mám nějaké jídlo v sedlových kapsách. Na oběd jsem pozván ke paní Keatonové. Jen, abyste věděla, señorito.“

Omluvil se a šel nahoru. V pokoji si zapálil další doutník. V tom někdo zaklepal. Byl to Sebastian.

Mexičan za sebou zavřel dveře a zavrtěl hlavou.

„Co se děje, amigo?“ otázal se. „Na Rianu hrát divadlo můžeš, protože zamilované ženské se dají snadno obelhat. Já ne. Jsi příliš zdvořilý na to, aby ses bez pozdravu vyplížil z domu. Má to snad něco společného s naším včerejším rozhovorem? Snažíš se jí odklidit z cesty?“

„Ne, amigo,“ odvětil Todd. „Přísahám. Chtěl jsem jenom být sám a promyslet si v klidu nějaké věci. Tvůj návrh na společné podnikání a tvé tvrzení, že tvá sestra se do mě zamilovala po uši.“

Sebastian se usmál.

„A k jakému závěru dospěls?“

Todd pokrčil rameny. „Ještě nevím, pokud mám být upřímný.“

Sebastian přistoupil blíž. „Ona tě opravdu miluje, Todde,“ řekl. „Všiml jsem si toho. Je rozladěná z toho, že jsi pozván k paní Keatonové. Sestra se bojí, že proti Maybelle Keatonové nebude mít šanci.“

„Měl bys jí promluvit do duše, amigo,“ dobrácky zabručel Todd. „Na lásku musí být vždycky dva. Ani tak krásná dračice jako Riana si mě prostě nemůže jen tak omotat kolem prstu. Krom toho dobře ví, že mě původně pozval pan Zuckley. Jeho neteř si myslí, že mi něco dluží, protože ve mě vidí zachránce svého syna. Vysvětlí, prosím, své sestře, že je ještě příliš brzy na to, aby byla žárlivá.“

„Pokusím se o to, Todde,“ zasmál se Sebastian.

Todd mu pak vyprávěl o svém extempore s Juanem Huertou.

Acosta zvažněl. „Neber ty jeho výhrůžky na lehkou váhu, amigo,“ varoval ho. „Juan je opravdu nevypočitatelný. Je schopný jakékoli podlosti, hlavně teď, když vidí, jak mu ujíždí vlak.“

„Dám si pozor, Sebastiane,“ řekl Todd. „Je sice horkokrevný a vznětlivý, ale tak hloupý zase podle mě není.“

„Láska zaslepuje, na to nezapomeň, amigo,“ řekl Mexičan a vyšel ven.

Todd si lehl do postele. Přemýšlel o své situaci. V tom městě to všechno začalo tak slibně. Získal si přátele a obdržel lákavou nabídku na partnerství. Možná dokonce dobyl srdce seňority Acostové. Jaké krásné vyhlídky!

Jenže co z toho teď zbylo?

Zcela neúmyslně si vysloužil nepřátelství Juana Huerty, muže, kterého až do včerejška ani neznal. K tomu setkání s Maybelle Keatonovou po deseti dlouhých letech, v nichž se snažil zapomenout. Co z toho mohlo vzejít?

Mělo snad Red River být jeho poslední štací?

Než odešel, ještě jednou se ohlídl. Pak vyklouzl na Main Street. Přišel do úřadovny k maršalu Warnerovi a zeptal se na Morta Zuckleyho a Earla Feltona. Warner pokrčil rameny.

„Doktor se na ně právě šel podívat,“ podotkl. „Oba jsou v kritickém stavu. Není jisté, jestli to přežijí. U Feltona hrozí, že do konce života bude postižený. To by bylo zlé, protože nemá žádné příbuzné, kteří by se o něj mohli starat.“

Todd pohlédl do cel. Zdálo se, že oba přežijí. Ve třetí cele seděl Charles Kemper na okraji pryčny a díval se na něj.

„Jsi mrtvý muž,“ sykl na Todda, když se setkaly jejich pohledy. „Můj bratr Bill mě a Johnnyho pomstí, ty bastarde. Odstřelí tě jak prašivého psa. Jednoho dne, až to budeš nejméně čekat, udeří. Rovnou si můžeš sepsat závěť.“

Pit Warner se otočil na židli a zvolal: „Drž hubu, Kempere!“ Pohlédl na Todda a dodal: „Posaďte se přece, pane Haydene. Zhotovil jsem protokol a stačí jen, když ho podepíšete. I účtenka už je připravená. Můžete získat další dva tisíce dolarů, které byly vypsány za hlavu Johnnyho Kempera.“ Vytáhl dokumenty ze zásuvky a rozložil je na stůl. Todd se posadil a přečetl si zprávu. Potom ji podepsal. S perem v ruce pohlédl na Warnera.

„Měl bych jednu otázku, marshale. Zuckley mi vyprávěl, že v Ratonu objednal látky pro svou neteř. Jak jsem od něj slyšel, žije se jako krejčovská a modistka.“

Marshal přikývl. „Vlastní kousek odtud malý krám, ve kterém šije a prodává. Mimochodem je velmi úspěšná. Dokonce by to stačilo na to, aby z toho žil její strýc, ale to nemá Mort zapotřebí. Dřív býval známým honáckým bossem a našetřil si na stáří dost peněz. Ale jak zněla vaše otázka?“

„Už jste na ni odpověděl, marshale,“ řekl Todd. „Za těchto okolností převedu celou odměnu na Earla Feltona. Možná naleznete někoho, kdo se o něj za tyto peníze bude starat. To by mělo stačit přinejmenším na první dva roky.“

Na účtenku napsal komentář v podobném duchu a pak ji podepsal. Když ji posunul Warnerovi, marshal na něj nevěřícně hleděl: „Vy teda dokážete jednomu zamotat hlavu, kovboji,“ řekl a důraz položil na poslední slovo. „Ale protože jste muž podle mého gusta, tak si těch pár otázek, které mě tíží, nechám pro sebe. Položím vám jen jednu: Přijal byste Feltonovu hvězdu, kdybych vám ji nabídl?“

S tím Todd skutečně nepočítal. Úplně ho to zmátlo. Aby získal čas, vytáhl doutník a začal si s ním hrát.

„V klidu si to rozmyslete, Haydene,“ řekl Pit Warner. „Možná si uvědomíte, že osudy Red River jsou v rukou lidí, kteří už jsou příliš staří. Mně je padesát a Earl, který už zástupcem určitě nebude, je ještě o dva roky starší. A ostatní lidé jsou ještě starší. Felton byl mým zástupcem jenom proto, že tu o hvězdu nikdo neměl zájem. Toto město potřebuje takového muže, jako jste vy. Můžete to tu dotáhnout daleko, Haydene. Lidé vás tu mají rádi. To vám snad neuniklo. Všichni obdivují vaši akceschopnost a vaši odvahu. A budou se ptát. Teď, když nám Bill Kemper unikl a my jsme se vrátili s prázdnýma rukama, vám nabídnou mou židli.“

„Moment, marhale,“ poznamenal Todd. „Pověděl jsem vám o svých plánech. A ty se nemění. Chci být svým vlastním pánem. Kromě toho není zcela jisté, zda vůbec v Red River zůstanu. Takže...“ Warner zavrtěl hlavou. „Poslouchejte, Haydene. Nesmíte si myslet, že se bojím o místo. Upřímně řečeno je pro mě po včerejšku spíš zátěž. Poznal jsem hranice svých možností. Ta plechová hvězda je pro mě náraz tak těžká, jako by byla z olova. Ale kromě vás tu není nikdo, komu bych ji mohl předat.“

„Ne, marshale,“ řekl Todd a vstal. „A to je mé poslední slovo. Ale děkuju vám za důvěru, kterou do mě vkládáte.“

S pozdravem opustil kancelář. Slyšel ještě, jak rozesmátý Charles Kemper jedovatě poznamenává: „Jen klid, marshale! Ten stejně nezestárne!“

Tou samou dobou tábořil Bill Kemper zhruba dvacet mil na sever od města na březích Costilla Lake. Dlouhé hodiny tam seděl a lámal si hlavu nad tím, co dál. S pronásledovateli už si nemusel dělat starosti. Pokud by skutečně přijeli, uviděl by je ze svého tábořiště včas a mohl by tak uprchnout za hranici Colorada, která byla vzdálena jen jednu míli.

Kemper měl jiné starosti. Jeho bratr Johnny byl mrtvý a Charlyho čekal soudní proces, který by vzhledem k tomu, co měl na svědomí, zřejmě skončil vynesením rozsudku smrti. A on neměl nejmenší šanci ho před šibenicí zachránit. Navíc měl jen pár sucharů a dva kousky sušeného masa. Musel si doplnit zásoby.

Jeho velký problém spočíval v tom, že v každém městě za hranicí visely zatykače s podobiznami jeho a jeho bratrů. A tak by byl každý nákup velkým rizikem. Dosud se živili tak, že přepadali odlehle malé farmy, které obhospodařovala jen hrstka lidí. Ale teď, když byl sám, bylo i toto nebezpečné.

„Za to mi zaplatíš, Haydene,“ vyhrkl a udeřil se pěstí do dlaně. Ano, byl rozhodnut jej zabít, i když by to jeho bratrům moc nepomohlo. Soud s Charlym mohl sice začít až za týden, protože do Red River nejdříve museli přivést oblastního soudce z Taosu. Jenže i tak měl příliš málo času na to, aby si našel pomocníka, který by mu pomohl Charlyho osvobodit. Bill Kemper si ubalil cigaretu a zaklel, protože i tabáku už měl pomálu.

Když kouřil, pozorně sledoval okolní kopce. A náhle sebou trhl. Na jednom svahu směrem k hranici se objevili tři jezdci. Kemper zahodil cigaretu a vyskočil. Přiběhl ke koni, jenž se pásł ve stínu pod stromem, a vytáhl ze sedlového pouzdra pušku.

Jezdci ho viděli a nyní pomalu sjížděli ze svahu. Lehl si za strom a zvedl pušku. Přitom se ještě jednou ohlédl. Nikde nikdo. Pokud ti jezdci patřili k pronásledovatelům, tak se museli rozdělit do menších houfů.

Jezdci dorazili na dno údolí a blížili se k Billu Kemperovi. Při tom na něj mávali. Jeli vedle sebe. Kemper namířil na prostředního z nich.

„Stát!“ zvolal na ně. „Ani o krok dál, nebo ochutnáte olovo!“

Zastavili koně a ukryli pušky do sedlových pouzder. Pak zvedli ruce. Kemper vyšel z úkrytu za stromem a pomalým krokem k nim přistoupil. Přitom mu divoce bušilo srdce. Cítil, jak se ho zmocňuje panika. Muž uprostřed se náhle rozesmál. „Je to vůbec možné? Jak ses sem dostal, Bille?“ Rozhlédl se a otázel se: „Hej, kde jsou tvoji bratři? Chlapci, toto je Bill Kemper.“ Dal ruce dolů a řekl: „Chlape, to už mě nepoznáváš? Já jsem Tommy Longford. Naposledy jsme se viděli poblíž Fort Smith. Ale to už jsou nejméně dva roky. Jenže jak bych na vás mohl zapomenout, když vaše zatykače visí na každém kroku?“

Kemper sklonil pušku. „Tommy Longford, no toto?!“ zakoktal a usmál se.

Tři jezdcí slezli z koní a podali mu ruku. Longford mu představil své druhy jako Boba Crumera a Nata Bucklina. Pak se posadili k ohni. Při jejich vyprávění se Kemper dozvěděl, že tito muži patří k jedné bandě, která se proslavila jako Pohraniční banda. Protože zatím nikoho z jejich členů nechytily, nikdo ani nevěděl, kdo k ní vlastně patří.

„Ale jak jste se sem dostali?“ otázal se Bill Kemper. „Váš revír by přece měla být hranice s Mexikem.“

„Trochu tam pro nás v poslední době byla horká půda,“ odvětil Longford. „Takže jsme se na čas uklidili do Wyomingu a Nebrasky. Ted' chceme zpátky na jih. Colorado jsme nechali na pokoji, proto se tam o nás nikdo nezajímá. Chceme se utábořit. Boss je s ostatními ještě za hranicí.“

„Tak zůstaňte tady u jezera,“ navrhl Kemper. „Je tu ovšem problém.“

Pak jim vyprávěl, jak dopadl se svými bratry v Red River. Vyslechli ho, aniž ho přerušovali, ale Kemper si všiml, jak si vyměňují pohledy, když zmínil jméno Hayden. Když skončil, zaklepal mu Longford na rameno.

„Víš co, Bille? Dnes v noci radši budeme tábořit za hranicí a ty tam pojeděš s námi, starý brachu. Náš boss tě přivítá s otevřenou náručí, až uslyší tvůj příběh. On totiž Todda Haydena zná. Určitě ho to tvé vyprávění potěší a moc rád ti nabídne pomoc.“

Kemper na něj nevěřicně hleděl. „Ty myslíš, že by mi pomohl osvobodit Charlyho?“

Longford přikývl. „Al Roscoe klidně zapálí celý Red River, jen aby dostal Todda Haydena. Na to vsadím všechno, co mám. Co myslíte?“

Jeho druhové přikývli.

„Nechápu,“ koktal Kemper.

Jen s velkou námahou ovládal své vzrušení a zvědavost.

Monty Keaton musel stát u okna, když Todd Hayden vešel do předzahrádky, protože mu hned otevřel dveře a vyběhl mu naproti.

„Mami! On je tady!“ volal přitom.

„Hej, pomalu, mladý muži,“ smál se Todd.

Monty zůstal stát před ním a díval se na něj nadšenýma modrýma očima. „Bude rostbeaf a koláče,“ řekl vzrušeným hlasem. „Máma si myslí, že steaků a fazolí už máte plné zuby.“

„Máš chytrou mámu, Monty,“ zasmál se Todd.

„Ty jsi ale užvaněný, synku,“ řekla Maybelle Keatonová, která se náhle objevila ve dveřích.

„To je pro tebe, Monty,“ řekl Todd a vtiskl chlapci do dlaně kornout se sladkostmi.

Monty mu poděkoval. Todd smekl klobouk a pozdravil Maybelle. Přivítala ho se srdečností, která z něj setřásla rozpaky.

Byla překrásná. Byla ještě krásnější, než jak si ji pamatoval. Její hnědé vlasy se rudě leskly, z jejích hnědých očí vyzařovalo teplo. Už tenkrát před deseti lety na něj udělala hluboký dojem. Poprosila jej, aby si sedl k prostřenému stolu, a zmizela v kuchyni.

Monty přinesl starou krabici od doutníků a otevřel ji. Todd s úžasem přihlížel, jak si do ní schovává cukroví, které mu přinesl. May Keatonová, která právě přinesla mísu s bramborami, to uviděla a zasmála se. Postavila mísu stranou a přistoupila ke svému synovi. Něžně ho pohladila po vlasech a pohlédla na Todda.

„Získal jste si ho,“ řekla s úsměvem. „V té krabici má jenom to, co je pro něho důležité.“ Pak zvažněla.

„Musíte tomu rozumět, Todde. Nikdy neměl otce. Můj muž zemřel před jeho narozením.“

„Zastřelili ho bandité, když chtěl ochránit mámu,“ řekl Monty a pohlédl na Todda. „Proto se mi líbilo, jak jste – mami, co je ti? Proč pláčeš?“

Maybelle Keatonová mlčky odešla ven.

„Co s ní je, Todde?“ bezelstně se otázal chlapec.

„Připomněl jsi jí svého tátu, chlapče.“

Todd pohlédlna věci v krabici. Byla tam zmenšená napodobenina nože bowie knífe, tři pestré skleněné kuličky, vysušený javorový list a několik obrázků, které byly vystřiženy z titulních stran šestákových románů. To byly sešity s dobrodružnými příběhy o mužích, kteří se proslavili ať už v dobrém nebo ve zlém. Jeden z těchto obrázků zobrazoval Buffalo Billa, jak brání ženu proti dotírajícím indiánům. A pak Todda napadlo, že všechny ty obrázky se navzájem podbají. Všechny znázorňovaly ženy, jež byly bráněny nějakým mužem. Monty v té krabici uchovával vzpomínky na svého otce, kterého znal jen z vyprávění.

Todda to došlo. Aby chlapce ušetřili, neřekli mu o okolnostech smrti Jacka Keatona. Všichni mu tvrdili, že Jack Keaton byl statečný muž. A jeho strýc Mort Zuckley o tom chlapci mluvil jako o svém vnuku. Teprve nyní Todd pochopil slzy mladé ženy. Co vypětí ji musel stát život s touto lží. Zavřel krabici a tu uslyšel hlas May, která říkala svému synkovi, aby si před jídlem umyl ruce.

Když přišla s masem a mísou na polévku, pohlédla na Todda a pokrčila rameny, přičemž se omluvila. O chvíli později se objevil Monty a ukázal jí ruce.

Posadili se ke stolu a May se pomodlila. Jídlo byl skvělé. Toddova pochvala May potěšila. Později všechno uklidila a přinesla kávu a koláče. Todd dlouho váhal, zda se jí má zeptat na její minulost, ale nakonec to udělal.

„Pocházíte z Red River, May?“ otázal se.

Zavrtěla hlavou. „Z Philadelphie,“ odpověděla. „Můj muž rovněž. Znali jsme se od dětství. Vyrůstali jsme spolu. Pak se naši rodiče připojili k jedné karavaně táhnoucí na západ. To bylo krátce po naší svatbě. Já jsem tehdy měla devatenáct let. Na Jackovi se mi líbilo, že se vždycky vyhýbal obvyklým rvačkám s ostatními chlapci. Namísto pěstmi je vždycky dokázal udržet na uzdě svým řečnickým uměním. Ten nápad táhnout na západ měl můj strýc, který poznal zdejší krajinu jako honácký boss. Po cestě nás přepadli indiáni. Moje a Jackovy rodiče při tom zabili. Strýc Mort nás vzal do severního Colorada. V jednom údolí mezi výběžky Rocky Mountains byl na prodej malý ranč. Koupil ho a daroval nám ho jako opožděný svatební dar. Byl tam malý dům, stodola a dvě menší ohrady. Bylo to ideální místo na chytání divokých koní v blízkých horách. Potom mi bylo dvacet a otěhotněla jsem. Muži právě zkontrolovali první koně a prodali je za dobrou cenu armádě, když...“

Odmlčela se a pohlédla na Montyho. „Už je pozdě, synku,“ řekla. „Řekni Toddovi dobrou noc a běž si lehnout. Já potom za tebou přijdu.“

Monty protestoval, ale nic mu to nepomohlo. Pak trucovitě řekl: „Dobrou noc, Todde. Jsem hrdý na to, že jste můj přítel. Jsem přece váš přítel?“

Hayden se usmál. „Na to se spolehni, Monty.“

Chlapec se rozzářil. „Zůstaneš v Red River, Todde?“

„Uvidíme, amigo,“ odpověděl Hayden dojatým hlasem. „Dobře se vyspi.“

Když odešel, dolila mu May Keatonová kávu. „Má vás moc rád,“ zamyšleně podotkla. „Od svých šesti let hledá v mužích vašeho věku náhradu za otce. Většinou se zklamal. Který muž by také ztrácel čas s malým klukem? Ale takové jako s vámi to ještě nikdy nebylo. Jste tak zvláštní.“

Todd pokrčil rameny. „Vidí ve mně něco jako hrdinu, May. Já jsem na tom byl podobně jako on. Většina mužů, které jsem tehdy obdivoval, byli pravděpodobně normální lidé, jako jsem nyní já. Každé okouzlení jednou pomine, věřte mi.“

„Na to teď nemyslím,“ řekla. „Připadá mi zvláštní, že se jmenujete právě Todd.“

„To přece není tak neobvyklé jméno, May.“

„Musím se podívat na Montyho,“ řekla a vstala. „Nechcete si zakouřit? Jsem na to zvyklá od mého strýce. Ten kouří neustále. Omluvíte mě?“

Odešla a Todd si vytáhl doutník. Snažil se zvládnout své rozrušení. Chtěl ji přimět k tomu, aby promluvila o tom, co se tehdy stalo. Něco ho k tomu nutilo. Chtěl se dozvědět, co si o tom, co bylo tenkrát, myslí teď. Jak moc nenávidí muže, kteří zabili jejího muže a chtěli ji a jejího strýce upálit zaživa? Chtěl se to dozvědět, ještě než Red River opustí. Uvědomil si, že Maybelle miluje. A bylo by naprosto nemožné žít v její blízkosti, aniž by se prozradil. Pravda by jen vyvolala duchy minulosti a oběma by ze života udělala peklo.

„Ten kluk je z vás úplně hotový, Todde,“ povzdechla si, když se vrátila a chtěla se posadit ke stolu.

„Jestli opravdu odjete pryč, tak s ním budu mít problémy. Hlavně jestli i strýc Mort...”

Odmlčela se. Bránila se slzám.

„Klidně plačte, May,” tiše poznamenal. „Ale nemyslete na to, že by váš strýc mohl zemřít. Mort Zuckley je jako medvěd. Vsadím se, že to zvládne.”

„Jste si tak jistý?”

„Ano, May,” řekl, ačkoli to nebyla pravda. „A teď mi, prosím, řekněte, co je tak zvláštního na mém jménu. Jinak totiž dneska v noci nebudu moct spát.”

Pohlédla na něj. „Souvisí to se smrtí mého muže,” řekla a vyprávěla mu příběh, který už znal.

Nevynechala nic. Naprosto otevřeně mu řekla, jak se její muž tenkrát zachoval doopravdy.

„Monty se to nesmí dozvědět, Todde, ale já si o tom konečně musím s někým promluvit. Tehdy se mi zhroutil svět. To, co jsem na Jackovi tolik obdivovala, to, že se vždycky vyhýbal sporům, nebyla uvážlivost, ale holá zbabělost. To poznání pro mě bylo horší než nebezpečí, které mi hrozilo. Když vůdce těch banditů, kterého jeho muži oslovovali jako Ala, mého manžela zastřelil, ponechalo mě to naprosto chladnou. Jack ve mě uhasil všechny city. Bandité se ke mně chovali vyzývavě a vulgárně. Kdybych nebyla těhotná, tak by mě určitě znásilnili, ale to mi tehdy bylo jedno. Jen dva muži z té bandy se tehdy chovali slušně. Zdálo se, že chování jejich přátel, je děsilo.”

Odmlčela se, aby však hned pokračovala.

„Mého muže udeřili do hlavy, když se rozzuřil,” dodala. „I když byl těžce raněný, přivázali ho k posteli.

Když bandité den po Jackově smrti odjížděli pryč, nechal jejich vůdce svázat i mě. Pak přikázal podpálit dům. Už hořel, když se náhle objevili dva bandité, kteří mého otce a mě rozvázali a zadním oknem dostali z domu. Potom jsem upadla do bezvědomí. Když jsem znovu přišla k sobě, byli už ti bandité pryč.

Odtáhla jsem strýce Morta do stodoly a odjela s ním k Virginii Daleové. Můj strýc byl zachráněn a následujícího dne jsem porodila. Jeden z těch banditů, kteří nás spasili, se jmenoval Jim, druhý Todd.”

„Teď už rozumím,” přikývl Hayden.

„Ten bandita, který se jmenoval Todd, byl jen o málo starší než já,” zamyšleně dodala May. „Po celé ty roky jsem se stále ptala, co se s ním stalo. Když můj chlapec rostl, tak jsem měla tolik práce, že ty hrozné vzpomínky vybledly. Můj strýc tehdy koupil tento ranč a my jsme přijeli sem. Chtěl, abych se vrátila ke svému dívčímu jménu Zuckleyová, ale já to nechala být. A víte, proč? Protože jsem byla ráda, že jsem to přežila. Jim a Todd nezachránili Maybelle Zuckleyovou, ale Maybelle Keatonovou. To jméno bylo jediné poděkování, které jsem jim mohla věnovat. A teď znovu mého strýce a syna zachránil někdo, kdo se jmenuje Todd. Nevyložte si to špatně, ale chtěla bych vám dát polibek, i za toho neznámého mladého muže.”

Naklonila se a políbila ho na tvář. Pak na něj pohlédla svými velkýma očima. Cítil ve tváři její horký dech a měl pocit, že se řítí do propasti. Jen s vypětím všech sil nepodlehл pokušení vzít ji do náruče.

Znovu ho políbila. „Nepřipadám ti nestydatá, Todde? Nevadí ti, že po deseti dlouhých letech znovu cítím jako mladá žena? Že toužím po něze?”

Trhl sebou a v jeho očích se objevil zděšený výraz.

„May, přišlo to tak náhle,” koktal. „Nesmíme teď ztratit hlavu. To, co jsi udělala – já myslím, že jsi to udělala z pocitu vděčnosti. Možná toho už za hodinu budeš litovat.”

Vrhla na něj pronikavý pohled.

„May, prosím! Nevylož si to špatně.”

„Bylo to špatné a už teď toho lituju.”

Vyskočila a vyběhla ven. Slyšel prasknutí dveří. Chtěl běžet za ní, ale nedokázal to. Totálně zmatený vyšel na chodbu a chopil se klobouku, který předtím pověsil na věšák. Pak tiše opustil dům.

Venku už se setmělo.

Naprosto rozladěný kráčet jen slabě osvětlenými ulicemi k Main Street. Bylo deset hodin a vypadalo to, že město spí. Jen v saloonech vládl ještě čilý ruch. Rozhodl se zamířit právě tam, protože s tím, co se mu

honilo hlavou, by stejně neusnul.

Měl chuť se zpít pod obraz, i když to jinak nebyl jeho styl. Chtěl si popovídat, chtěl přijít na jiné myšlenky při nějaké vzrušené debatě. Taberna del Sol nepřipadala v úvahu. V takové náladě nechtěl v žádném případě potkat Rianu Acostovou.

Ze saloonu Lonestar, který stál na rohu Main Street a Rio Grande Street, zněla hudba a zpěv. To bylo to pravé. Vytáhl si doutník a zapálil si jej. Potom se pomalu vydal dál směrem k saloonu.

Považoval se za idiota. Vždyť právě propásl takovou šanci. Co by se asi stalo, kdyby se Maybelle Keatonové přiznal? Dala mu přece jasně najevo, že je svému tehdejšímu zachránci vděčná. Možná by jedno upřímné slovo jednou provždy vyřešilo jeho problémy. Snad by mu i odpustila krádež toho medailonku, který si tehdy vzal. Tolik ho tenkrát okouzila.

Ano, opravdu jsem idiot. Namísto toho, abych se chopil příležitosti, otočil jsem se k ní zády. Jak se asi musela cítit ponížená a pokořená? V saloonu Lonestar utichla hudba a zpěv. Slyšel, jak lidé tleskají a smějí se.

Rozezlen sám na sebe otevřel lítací dveře. Hosté na něj kývali. Všechny stoly byly obsazeny a ze všech stran ho lidé přátelsky zdravili. Přinutil se k úsměvu, když kráčel k barovému pultu, za nímž kralovali tři barmani. Jeden z nich se představil jako majitel podniku.

„Jsem Allan Fried, pane Haydene,“ řekl. „Je mi ctí, že vás mohu pozdravit.“ Podal Toddovi ruku a zeptal se: „Co budete pít?“

„Pivo a whisky,“ odpověděl Todd a otočil se.

Pianista právě začal znovu hrát. Doprovázel ho hráč na banjo. Někteří lidé začali okamžitě zpívat. U jednoho stolu spatřil doktora Dillmana, který na něj mávl. Opětoval mu ten pozdrav a všiml si, jak si jej ostatní lidé u toho stolu zvědavě prohlížejí. Byli to dva starší muži a jedna žena kolem třicítky, rusovlasá a atraktivní.

Majitel saloonu mu posunul pivo a whisky. „To je na účet podniku,“ řekl s úsměvem.

Todd poděkoval. Vlídlost těch lidí už mu začala jít na nervy. Byl samotář, který se jen nerad vázal.

Naráz vypil pivo a tu uviděl, jak doktor Dillman vstává. Lékař přišel k němu a podal mu ruku.

„Dobrý den, pane Haydene,“ pozdravil jej s úsměvem. „Ti lidé u mého stolu by vás rádi poznali. Jeden z nich je náš starosta.“

Todd přikývl. „Jak se vede Zuckleymu a Feltonovi?“

Doktor zvažněl. „Mortuův stav se pomalu stabilizuje. Možná už překonal nejkritičtější fázi. O zástupci Feltonovi se to bohužel říct nedá. Marshal ví, že mě tu najde, pokud to bude nutné. Tak co, půjdete si sednout k nám?“

„Rád, doktore,“ odvětil Todd a chopil se svého piva.

Oba muži se zvedli k pozdravu. Doktor jej nejdříve seznámil s atraktivní ženou. Jmenovala se Fiona McGee. Todd se lehce předklonil, když jí podával ruku.

„Těší mě, madam.“

Přikývla a usmála se. „Potěšení je na mé straně, pane Haydene.“

Hubený muž vedle ní byl její otec. Jeho křestní jméno znělo Patrick a byl vydavatelem novin Red River Examiner. Henry Brandon, starosta města, byl malý, tlustý muž s licousy.

„Konečně vám mohu poděkovat, pane Haydene,“ řekl. „Jaká to šťastná náhoda pro naše město, že tak akceschopný a neohrožený muž jako vy byl zrovna poblíž.“ Ukázal na jedinou prázdnou židli a nahlas objednal další rundu.

O dva stoly dál se hrál poker. Jeden z hráčů se na chvíli otočil a pohlédl k lékařovu stolu, potom se zase vrátil ke hře.

Todd se posadil a pohlédl na starostu. „Jsem zahrnován tolika projevy přátelství, pane Brandone, až jsem z toho na rozpacích. Jak jste zcela správně řekl, byla to jen náhoda, že jsem byl dvakrát na pravém místě. Každý jiný by jednal stejně.“

„V tom se tedy mýlíte,“ klidným hlasem řekla Fiona McGee. „Toho obdivu a respektu nepožíváte ani tak kvůli své odvaze, ale kvůli tomu, že jste se vzdal odměn ve prospěch postižených. To je to, čím vynikáte nad ostatními.“

Todd pokrčil rameny. „I to byla jen náhoda, madam. Nejsem závislý na těch penězích.“

Jeden mladík přinesl nápoje. Pro muže pivo a láhev whisky, pro ženu zázvorové pivo. Brandon poručil sklenici pro Todda a jeho přání bylo hned splněno. Starosta potom všem osobně nalil. Pak se rozproudil čilý rozhovor. Todd se při tom dozvěděl, že Fiona McGee píše zprávy pro noviny svého otce a je zasnoubena s dobře vypadajícím lékařem. K Toddově smůle nebyla jenom hezká, ale i zatraceně bystrá. „Dokážu si jen ztěžít představit, že si potulný kovboj vydělá tolik, že se může oželeť čtyři tisíce dolarů,“ řekla a vrhla na něj pronikavý pohled. „Pokud mám být úplně upřímná, pane Haydene, pak vám ten váš příběh nevěřím. Jako kovboj byste musel mnoho let pracovat, než byste si mohl dovolit luxus takové velkorysosti.“

Cítil, jak se ho zmocňuje vztek. „Chcete tím naznačit, že lžu, madam?“

Vydržela jeho pohled a přikývla. „Bohužel, pane,“ řekla a předklonila se. „Vaše ruce mi prozradily, že jste nikdy tvrdě nepracoval. Kovbojové mají spoustu mozolů. Vaše ruce spíš vypadají jako ruce hráče.“ Hovořila tak tiše, že jí rozuměli jen lidé u stolu. Todd byl zcela vyveden z míry a znervózněl ještě víc, když zjistil, že ti tři muži hledí na jeho ruce. Ta hezká žena ho rozčílila, i když obdivoval její pozorovací schopnosti. Teď už věděl, proč marshal Warner dělal takové narážky. Jeho ruce prozradily každému prostáčkovi, že nebyl kovbojem. Chopil se sklenice piva a napil se. Doktor Dillman si všiml, že se mu rozhovor ani trochu nelíbí.

„Nechej toho, Fiono,“ řekl s úsměvem.

„Sorry, Tome. Ale lidé tady očekávají, že budeme psát o událostech, které se tu stanou,“ řekla. „Ostatně kdy Red River zažilo takové vzrušení jako v těchto dvou dnech? Lidé po nás požadují článek, díky kterému by se o dozvěděli víc o muži, který se tu tak proslavil. Copak to nechápete?“

Bezděky zvýšila hlas. A protože mezitím hudba přestala hrát, slyšeli lidé u sousedních stolů její slova. To platilo i pro stůl, kde se hrál poker. Muž, který si už předtím jednou Todda změřil pohledem, se znovu otočil. V jeho tváři se objevil zamyšlený výraz, avšak tu do něj dloubl jeden z hráčů a řekl mu, ať přisadí.

Todd si toho nevšiml. V duchu poslal Fionu McGee k čertu a nejraději by odešel. V žádném případě to pro něj nebyl dobrý večer.

„No dobrá,“ rezignovala žena a povzdechla si. „Pak se omezím na holá fakta a popíšu ty události zcela střídavě. Většina čtenářů beztak nebyla při tom. A tajemstvím obestřený hrdina, to je také dobrá věc. Zakopeme válečnou sekeru, pane Haydene?“

Podala mu ruku.

Lehce ji stiskl a přikývl. „O.K., madam! Koneckonců je to váš džob klást lidem otázky. A to, jestli vám na ně odpovím, je zase moje věc.“

Potom napětí u stolu opadlo. Pilo se a Todd byl stále uvolněnější. Také on objednal jednu rundu. Cítil, jak na něj začíná působit alkohol. Podařilo se mu však aspoň zapomenout na problémy, které jej tížily. Kolem půlnoci saloon ztichl. Hudebníci přestali hrát a část hostů odešla. Také hráči pokeru se rozešli. Muž, který si několikrát Todda změřil pohledem, strčil své peníze do kapsy a zaplatil za útratu. Po cestě ke dveřím musel kolem lékařova stolu. Při tom znovu pohlédl na Haydena a zastavil se. Byl vysoký a hubený a velmi elegantně oblečený. Tvář mu zdobil úzký knírek. Když se usmál, odhalil své běloskvoucí zuby.

„Ken Ballard,“ radostně zvolal a poklepal Toddovi na rameno. „Člověče, to je překvapení. Celou dobu jsem přemýšlel, odkud se známe. To bylo v Butteu, v Montaně, ne?“

Smekl klobouk a uklonil se před Fionou. „Dobrý večer, madam! Pánové! Mark Ellison.“

Doktor Dillman jej seznámil s přítomnými a přitáhl mu tam židli. Todd zbledl. Výrazy ve tvářích lidí kolem něj mu prozradily všechno. Jméno Ken Ballard bylo známé na celém Západě. Také ostatní hosté v saloonu na něj hleděli s otevřenými ústy. Patrně to bylo díky alkoholu, že se ani nepokusil z toho vyklouznout.

„Ahoj, Marku,“ odvětil. „Vy jste mi tu ještě chyběl ke štěstí. Odkdy jste ve městě?“

„Od dnešního odpoledne,“ odvětil Ellison. „Několik dnů jsem byl v Taosu a chci přes hranici do Fort Garland, abych tam mohl nasednout na vlak do Denveru. Mám tam mít partičku s Hubertem Brillem. Čekáme, že tam bude ještě několik dalších hráčů, kteří opravdu vědí, co je to poker. Vůči místním skoro mám výčitky svědomí.“

Fiona McGee na něj pohlédla a otázala se: „Opravdu jste profesionální hráč, pane Ellisone?“ „Jeden z těch, co nemají za potřeby podvádět,“ odvětil namísto něj Todd. „A jeden z mála, kteří si získali můj respekt. Hej, jednu sklenici pro pana Ellisona!“ „A vy jste tedy ten slavný lovec lidí Ken Ballard,“ poznamenala Fiona McGee, „abych nemusela použít slovo zlopověstný. Odkdy žijete pod jménem Hayden, pane Ballarde? A proč jste si ho vůbec změnil? Protože některým lidem vadí, že někdo žije z toho, že nemilosrdně honí darebáky? To je přece věc vkusu. Fakt je ten, že lidé jako vy, nás zbavují vrahů a ostatních parazitů. A na to se napiju!“ „Chtěl bych se omluvit za svou dceru, pane Haydene, ehm, Ballarde,“ řekl Patrick McGee. „Je už prostě taková, že hned říká to, co si myslí.“ „To je pravda,“ přisvědčila. Připouštím, že jsem cítila lehké mrazení, ale myslela jsem to vážně. Ať už se s tím někdo chce smířit, nebo ne, tato divoká země potřebuje i takové muže.“ Vrhla na Todda pronikavý pohled. „Měl jste důvod pro změnu jména. Neznám ho, ale respektuji to. V mém článku zůstanete Toddem Haydenem.“ Todd odsunul svou židli a vstal. „To je od vás velmi přátelské, madam, protože Ken Ballard už neexistuje. Je mrtvý.“ Přikývla. „Pak to všem v Red River vysvětlím, Todde. A to madam si můžete odpustit. Jmenuju se Fiona.“ Pohlédl na doktora, který s úsměvem přikývl. „A já jsem Tom,“ dodal. „Doufám, že si to do zítřka zapamatuju,“ prohodil Todd. „Sorry, amigo,“ poznamenal Mark Ellison. „Neměl jsem tušení, že...“ „To je v pořádku, Marku,“ mávl Todd rukou. „Člověk může dělat co chce, ale minulost ho vždycky dožene. Takový už je život. Dobrou noc!“ Nejistě se uklonil k Fioně a mlčky se přišoural k pultu, aby tam zaplatil svou útratu. Potom odešel ven. Na chodníku se opřel o sloup verandy. Byl to už druhý večer, co přebíral. Dosáhl však aspoň toho, že mu bylo všechno jedno. Hvízdaje se vydal do Taberny.

Ve výčepu Taberny se ještě svítilo. Todd neměl chuť v tomto stavu potkat Acostovi. Proto dům obešel a dál tápal kolem zdi, která vzadu obklopovala malý dvůr. Sebastian mu dal klíč od branky ve zdi. Tady vzadu byla tma jak v pytli. Lucerna na zadní stěně domu nesvítla a měsíc se skrýval za mraky. Před brankou se zastavil a začal po kapsách hledat klíč. Při tom lehce vrávorál a musel se neustále opírat o zed'. Tiše klel a přísahal, že už nikdy nebude pít. Konečně ten klíč našel. Chvilí to trvalo, než jej dostal do zámku. V tom okamžiku se někde velmi blízko ozvalo vrznutí. Narovnal se. „Je tu někdo?“ Žádná odpověď. Jen u stromů, které rostly dvacet yardů za domem, něco šelestilo. Vítr si tam pohrával s listím. Otočil klíčem a sáhl po klice. Další vrznutí. Tentokrát ještě blíž. I když byl notně opilý, přikrčil se a poklekl jedním kolenem na zem. Dokonce i v tomto stavu zavěšil nebezpečí a instinktivně zareagoval. Právě včas, protože o něj kdosi zakopl. Todd ho uchopil za nohu, ale v tom ho onen neznámý chytil za rameno a nožem jej bodl do levého nadloktí. Todd jej podtrhl a muž se svalil. Todd ho nepustil, ale než mohl vstát, přitáhl útočník nohu a ta Toddovi vyklouzla z rukou. Potom neznámý začal kopat kolem sebe, až Haydena trefil do hrudi. Ten kop ho srazil k zemi. Instinktivně se převálil a unikl tak další ráně nožem. Slyšel jen, jak se čepel zabodla do tvrdé písčité půdy a do všech stran odletěly malé kamínky. Když se chtěl znovu zvednout, zasáhl jej další rána do hrudi. Todd odletěl zpět. Pak se na něj onen neznámý vrhl. Byla to čirá náhoda, že ho Todd chytil za zápěstí. Kroutil mu jím, až

útočník sténal.

Toddovy reakce byly zpomaleny alkoholem, a tak působil těžkopádněji než jindy. Muž, který na něj zaútočil, byl naproti tomu zřejmě střizlivý. Každopádně se mu podařilo vymanit se z Toddova sevření. Nyní se nacházel nalevo od Todda. Ten se odvalil doprava, přičemž ztratil svůj klobouk.

Cítil krev, která mu tekla z řezné rány na ruce, a slyšel, jak útočník s hekáním vstal. Tod si nyní uvědomil, že má ve svém stavu horší karty než ten chlap. A tak vytáhl kolt a vystřelil do vzduchu.

To tomu druhému stačilo. Todd slyšel, jak prchá pryč. Sáh po svém klobouku a zvedl jej. Ze všeho nejdřív pomyslel na Juana Huerta, jenže ten chlap zmizel směrem ke kovárně, což byl poslední dům na severním okraji města. Todd vstal a strčil si kolt do pouzdra.

Z průchodu k Rio Grande Street se ozývaly hlasy. Také na North Street se v některých domech svítilo. Todd rychle otevřel branku a vklouzl do dvora. Potom zevnitř zavřel a odvrátil se k domu. Na verandě vedly druhé dveře do jeho pokoje.

Zpoza zdi se ozvaly hlasy několika mužů. Byli mezi nimi Sebastian a jeho otec. To znamenalo, že ti ostatní jsou hosté Taberny. Todd zůstal stát v ztemnělém pokoji u okna, dokud se lidé nerozešli. Potom zatáhl závěsy a škrtl sirkou. Zapálil knot kerosinové lampy a posadil se na postel. Pak si stáhl levý rukáv košile.

Bodná rána nebyla příliš hluboká, avšak silně krvácela. Ze sedlové kapsy vytáhl obvazy a ovázal ji. Nato po sobě důkladně uklidil. Nechtěl, aby Acostové něco zjistili.

Stále byl pod vlivem alkoholu. Svlékl se a vsedě vykouřil ještě jeden doutník. Uvažoval, kdo mohl být tím útočníkem. Neustále mu z toho vycházel Juan Huerta. Jeho útěk ke kovárně byl pravděpodobně jen úhybným manévrem. Kdyby totiž prchal přímo ke stáji, okamžitě by na něj padlo podezření. Todd zamáchl nedopalek doutníku, zhasl světlo a vlezl si pod přikrývku.

To byl tedy den, pomyslel si. Nejdřív ta přestřelka s Kemperem, pak návštěva u Maybelle Keatonové, která skončila takovým fiaskem, potom nečekané setkání s Markem Ellisonem, jenž ho odhalil jako lovce lidí Kena Ballarda, a teď toto zákeřné přepadení. Normálně by po takovém dni nespál, ale teď mu pomohl alkohol.

Usnul dřív, než mohl přemýšlet o tom, co se stalo.

Kdo ví, jak dlouho by v to úterní ráno Todd spal, kdyby do jeho pokoje nepřišel Sebastian. Vytrhl Todda ze spánku a řekl: „Snídaně čeká, amigo,“ načež mu vyprávěl o výstřelu, který v noci padl za domem.

Todd předstíral, že o ničem neví. „Nic jsem neslyšel,“ řekl s úsměvem. „I teď lze ještě vidět, jak jsem byl opilý.“

Ležel na levém boku a deku měl nataženou až po ramena, aby jeho přítel neviděl bodnou ránu. Však ji také neviděl.

„Možná byl i ten chlap, který v noci střelil, opilý,“ zasmál se. „Říkal jsem si, že bychom si mohli vyjet k Latir Lakes, kde máme pozemky. Co ty na to?“

Todd přikývl. „V pořádku, amigo. Hned jsem dole.“

„Tak si pospěš.“

Když Sebastian odešel, Todd vstal. Odmotal si obvaz a s uspokojením zjistil, že rána už nekrvácí.

Opatrně si ji ovázal novým obvazem a pak se umyl.

Acostové už seděli u stolu, když sešel dolů. Riana si jej při snídaně pozorně prohlížela. Když se jejich pohledy setkaly, usmála se. Potom se ho zeptala na večeři u Maybelle Keatonové.

„Ach, bylo to moc milé,“ odušil. „Snažila se.“ Pak rychle stočil rozhovor k Montymu a vyprávěl jim o cukroví, který ten chlapec svěřil do své důvěrné schránky.

Byl moc rád, když mama Acostová vstala a s Rianou odešla do kuchyně, aby tam mužům připravily jídlo na jejich výlet. Než vyrazili, vzal si Todd pušku. Pak se vydali ke stáji.

Tam se setkali s oběma Huerty. Todd si okamžitě všiml, že Juan uhýbá jeho pohledu. Zatímco sedlal

koně, nepozorovaně přivázal na Lionův podbřišník šňůrku. Potom hřebce vyvedl ze stáje. Zastavil vedle Juana Huerty.

„Nepůjčil byste mi nůž, Juane?“ zeptal se a ukázal na tu šňůrku.

Mexičan mu jej půjčil a Todd jím provázek odřízl. Při tom si všiml čerstvých škrábanců na špičce čepele. To byl důkaz, že v noci na něj zaútočil právě Juan. Nedal ovšem nic znát a s díky mu nůž vrátil.

Mexičanova ruka se lehce chvěla.

Mezitím si i Sebastian osedlal koně. Byla to hnědá klisna s dlouhýma nohama a silnou stavbou těla. Kývli na Huerty a odvedli koně ze dvora.

Potom se vydali na cestu. Byl krásný den. Jeli rychlým klusem mezi kopci na sever. Potom pokračovali po rovině poseté malými háji, která se táhla až k Latir Hills.

Za necelou hodinu dorazili k Latir Lakes, u nichž se rozléhaly pozemky, jež patřily Sebastianovi. Byly vklíněny mezi kopci. Až k břehům jezer se táhl koberec husté trávy.

„No, jak se ti to líbí, amigo?“ zeptal se Sebastian a pokynul rukou. „Není to nádherný pohled.“

„Je,“ přisvědčil Todd.

Sesedli z koní a odsedlali je. Potom se posadili na břeh a zapálili si. Při tom mu Sebastian ješitně předeštel, co všechno by mohli dokázat. I když se hodně oddával těmto představám, neušlo mu, že Todd je poněkud nepřítomný duchem.

„Hej, posloucháš mě vůbec?“

Hayden sebou trhl a omluvil se. „Zní to skvěle, amigo, ale jestli zůstanu, tak budu mít problémy.“

„Jaké problémy?“ zeptal se Mexičan. „Todde, jestli jsme opravdoví přátelé, tak mluv otevřeně. Důvěra je pro obchodní partnerství podmínkou a pro přátelství je naprostým základem.“

Todd na něj pohlédl a přikývl. „Máš pravdu, Sebastiane.“

Potom mu povyprávěl o svém životě. Sebastian mlčky poslouchal, jen občas přikývl a zapálil si další doutník. Todd mu zamlčel jen to noční přepadení, protože se obával, že by si to jeho přítel chtěl vyřídit s Huertou. Když skončil Sebastian přikývl.

„Teď už rozumím, že jsi z toho nespůj, Todde,“ řekl. „Ale pořád nevidím důvod, proč bys měl kvůli tomu z Red River zmizet. Naopak, amigo. Toto je přece šance, kterou hledáš. Copak to nechápeš? Na tebe ani na tvého bratra nebyly vydány žádné zatykače. Po deseti letech se už o tebe nikdo nezajímá, navíc jsi všechny svědky později vyřídil. Kdo ví, jestli ten Roscoe, ten váš tehdejší boss, ještě vůbec žije. A o Maybelle Keatonovou si nemusíš dělat starosti, Todde. Ještě dnes je vděčná tomu tehdejšímu zachránci – tobě. Vrať jí ten medailon a řekni jí pravdu. Vždyť ji miluješ, Todde, a vypadá to, že i ona k tobě cosi cítí. Vytáhl sis čtyři esa, hombre. Red River je bonanzou tvého života.“

S úsměvem mu poklepal na rameno.

Hayden se pousmál. „Jsi si tak jistý? Jak bude po tom včerejším večeru reagovat, až se dozví, že jsem byl lovcem lidí? Co řekne Mort Zuckley, až uslyší pravdu?“

Sebastian zavrtěl hlavou. „Proč to vidíš tak černě, amigo? Maybelle Keatonová a Mort Zuckley ti vděčí za své životy. A zachránils i toho malého chlapce, který tě tak má rád. Jak by se na tebe mohli zlobit? A ostatní tě tu mají rádi také, Todde. A já jsem tvůj přítel. Má rodina tě zbožňuje. Proč bys tu nemohl začít od znova?“

Todd pokrčil rameny. „Já nevím,“ povzdechl si. „Ano, zamiloval jsem se do Maybelle, Sebastiane.“

„Tak jí to řekni.“

„A když mě odmítne? Nevydržel bych to tady. Kromě tohohle vůbec nezminil tvou sestru. Tak nebo tak, Rianu by to ranilo, kdybys měl pravdu, amigo.“

„S tím si nedělej starosti,“ s úsměvem mávl Sebastian rukou. „Pár dní bude plakat, ale je mladá a dostane se z toho. Pojď, amigo. Pojedeme zpátky a pak hned půjdeš k señoře Keatonové. Jako tvůj přítel to od tebe očekávám.“

Vyskočil a osedlal svého koně.

Todd se váhavě zvedl. Nic neřekl, ale byl Sebastianovi vděčný. Ano, začne tu od znova. Jeho přítel mu otevřel oči.

Když přivedli své koně do stáje, byl tam jen starý Huerta. Todd měl pocit, že je zdrženlivější než jindy. V Taberně sedělo několik hostů, kteří na něj kývali. Diego Acosta, který za výčepním pultem čistil sklenice, na něho vrhl nadšený pohled. Obě ženy byly v kuchyni a ani si ho nevšimly.

Hned šel do pokoje a tam postavil pušku ke zdi a vytáhl ze sedlové kapsy medailon. Vyleštil jej šátkem, v němž byl zabalený, a strčil si ho do náprsní kapsy své košile. Potom co se prohlédl v zrcadle, odešel zadní brankou.

Téměř běžel po Border Street a při tom zjistil, že ho někteří lidé zdraví jako obvykle a usmívají se na něj, zatímco jiní na něj jen hledí. Pravděpodobně se už rozneslo, že se ve skutečnosti jmenuje Ken Ballard. Asi se ptali, které jméno je vlastně pravé.

Naproti marshalovy kanceláře odbočil na Main Street a o několik domů dál přišel ke krámu Maybelle Keatonové, když ho zarazil štít s nápisem „Zavřeno“. Rozčarovane se otočil.

„Dobrý den, Haydene,“ pozdravil ho z chodníku marshal Warner. „Dneska má Maybelle Keatonová zavřeno. Vzala svého strýce domů. Mortovi už je lépe. Stěžoval si, že pryčna v cele je příliš tvrdá.“

Todd k němu přišel a zeptal se ho: „A jak se daří vašemu zástupci?“

„Je to hrozné,“ trpce odvětil Warner. „Už je zase při vědomí, ale neví o svém stavu. Earl si myslí, že je jen příliš slabý na to, aby se mohl pohnout. Jenom se diví, že necítí nohy.“

„To je zlé,“ prohodil Todd. „Marshale, musím vám něco říct. Lhal jsem vám o sobě.“

„Já vím,“ zavrčel Warner. „Kdosi mi řekl, že Ken Ballard je mrtvý. Neplakal jsem kvůli tomu, ale odvedl dobrou práci. Přesto jste mi sympatičtější než on.“

„Díky, marshale,“ řekl Todd.

Pak prošel po Church Street k City Hall. Když kráčele po South Street, byly jeho kroky stále kratší, čím více se blížil k domu Maybelle.

Zbabělce, řekl si a přidal do kroku.

S kloboukem v ruce zaklepal.

May otevřela dveře a trhla sebou, když ho spatřila.

„Omlouvám se, že ruším, May,“ koktal. „Marshal mi řekl, že vašemu strýci už se vede lépe.“

„Pojďte dovnitř,“ řekla chladně a odstoupila od dveří.

Pověsil klobouk na věšák a May ho zavedla do místnosti na konci chodby. Její dveře byly otevřené. V posteli ležel Mort Zuckley. Mávl na něj.

„Pojď dál, synu!“ zvolal s úsměvem. „May, přines mi láhev a dvě sklenice. A nemrač se tak, děvče. To patří k mému léčení. Posadte se, Todde.“

Hayden si sedl na židli vedle postele. May přinesla whisky a dvě sklenice a hned zase odešla.

„Ženská jedna náladová,“ usmál se Zuckley. „To mám snad pít mléko jen proto, že mám díru v hrudi? Napijte se, chlapče.“

Pak si připili.

„Takže vy jste Ken Ballard,“ zčistajasna řekl Mort Zuckley. „Poslíček ze saloonu Lonestar to dneska ráno řekl marshalovi. Zrovna tam přišel doktor Dillman s May, aby mě odvezli na voze sem. Po cestě mi potom řekl, že mi zapíchne do zadku tu největší jehlu, jakou má, kdybych rychle nezapomněl na jméno Ballard. Co na to říkáte, Haydene?“ Srdečně se smál. „Přitom si na to zatracené jméno ani nejsem schopný vzpomenout.“

„Co na to May – tedy, co řekla vaše neteř, když se to dozvěděla?“ vyzvídal Todd.

„Skoro nic,“ odvětil Mort. „Měla hodně špatnou náladu. Tvářila se tak, že bych radši zůstal ve vězení.“

Todd zavedl hovor na Sebastianovu nabídku. Zuckleyho ta myšlenka nadchla. Mluvil Toddovi do duše a snažil se ho přesvědčit, ať popadne příležitost za pačesy.

„Je to výborný hoch, ten mladý Acosta,“ poznamenal. „Celá jejich rodina je O.K. Byl bych moc rád, kdybyste zůstal v Red River.“

Todd přikývl. „Rozmyslím si to, Morte,“ slíbil a popřál mu brzké uzdravení. „Ještě musím něco vyřídit.“

„Navštěvujte mě častěji, synu!“ zvolal za ním Mort, když vyšel na chodbu.

V kuchyni našel Maybelle. „Musím s vámi mluvit, May.“

„Já s vámi také,“ chladně poznamenala. „Pojďme do obývacího pokoje.“

Když tam přišli, nechal ji vstoupit jako první a zavřel za ní dveře.

„Posaďte se!“

Sedl si a pohlédl na ni. Ona však hleděla do země.

„Včera večer jsem se chovala moc hloupě,“ trpce řekla. „Určitě si teď myslíte, že jsem se vám jako vdova pověsila na krk, protože jsem po tolika letech měla chuť na muže.“

„Na to jsem nepomyslel ani na okamžik, May.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něj jiskřícíma očima. „Nemusíte mi nic nalhávat. Bylo to jasné. Ale mýlíte se, Todde. Nechtěla jsem vás svést. Je mi líto, že jsem vás uvedla do rozpaků.“

Namísto odpovědi vytáhl medailon a podal jí ho. Zbledla a zatímco na něj nechápavě hleděla, Todd jí vyprávěl o smrti svého bratra.

„Myslím, že jsem se už tenkrát do vás zamiloval, May,“ řekl. „Jen tak si dokážu vysvětlit tu krádež toho medailonku. Když jsem k vám včera přišel na návštěvu, už jsem věděl, kdo jste. A měl jsem z toho setkání strach. Když jste mě z vděčnosti políbila, stálo mě to všechny síly, abych se ovládl. Toužil jsem po tom, abych vás mohl vzít do náruče, ale nedokázal jsem to udělat. Myslela byste si potom, že jsem chtěl hanebně zneužít vaší vděčnosti. To je celá pravda, May. Přísahám při svých mrtvých rodičích a bratru Jimovi. Váš syn dal jeho smrti smysl.“

Pohlédla na něj a zachvěla se. Do očí jí vhrkly slzy.

„Ach, Todde,“ zasténala. „Tenkrát jsem si myslela, že jsem ten medailonek ztratila, nebo že mi ho vzal někdo z banditů. Nechejte mě teď, prosím, samotnou. Musím se s tím nejdřív vyrovnat.“

„Samozřejmě,“ přikývl. „Mám možnost zůstat v Red River. Ale to by bylo možné jen tehdy, kdybyste mi odpustila.“

„Nechejte toho, Todde,“ vzlykla. „Jak o tom můžete pochybovat, když váš bratr zemřel pro nás? A teď běžte a dejte mi čas.“

„Jistě, May.“

Prošel kolem ní do chodby a vzal si klobouk ze skoby.

Když odcházel z domu, slyšel, jak na May volá Mort Zuckley.

Todd chtěl právě odbočit do Church Street, když ho zastavil čísi vysoký hlas.

„Haló, Todde! Počkejte!“

Zastavil se otočil se. Byl to Monty, který právě šel ze školy. Chlapec k němu běžel a celý zářil. S koženou taškou se školními sešity zůstal stát před Toddem a obdivně na něj hleděl.

„Tys byl u nás?“

Todd s úsměvem přikývl. „Navštívil jsem Morta, Monty.“

„Něco pro tebe mám,“ řekl chlapec a sáhl si do kapsy kalhot. Pak vytáhl svou malou napodobeninu nože bowie. „Tady, vezmi si to. To je dárek.“

Todd na něj dojatě hleděl. „To je od tebe hezké, Monty, ale to nemůžu přijmout. Vždyť je to ten nejkrásnější kousek ze tvé sbírky.“

Monty polichoceně přikyvoval. „Proto ti ho také dávám,“ poznamenal. „Jsi přece můj přítel. Skleněné kuličky by se ti asi tak nelíbily, co? Dědeček kdysi řekl, že opravdovému příteli musí člověk dát to, co má sám nejradši. Takže si to vezmi.“

Výraz jeho očí nesnesl odporu.

Todd si tu hračku vzal a pohládl ho po vlasech. „Slibuju ti, že se toho nevzdám za nic na světě, Monty. Mockrát děkuju.“

Chlapec se šťastně usmál. „Kdy k nám zase přijdeš?“

„Až se Mortovi bude dařit lépe, kámo.“

Znovu ho pohládl po vlasech a obrátil se, aby skryl dojetí. Pak šel dál. Cítil se šťastně, jako už dlouho ne. Maybelle mu odpustila a teď mu projevil náklonnost i ten chlapec. Náhle viděl svět v růžových

barvách. Rozhodl se, že se vyhne domu Keatonů, že půjde May z cesty, aby se mohla v klidu rozhodnout.

Pohlédl na nůž ve své ruce a strčil si ho za opasek. Potom zamířil k obchodu na Main Street, kde pak Montymu koupil postříbřené kapesní hodinky. Nechal je zabalit do pestrého papíru a vydal se k Taberně del Sol.

Odpoledne strávil ve svém pokoji. Z návštěvy u Morta a Maybelle přišel přímo k obědu. Při tom si všiml změny v chování Riany To jinak tak živé děvče na něj pořád hledělo, když se bavil s jejím bratrem nebo rodiči. Když se jejich pohledy náhodou setkaly, spatřil v jejích očích smutný výraz. Vyvodil z toho, že Sebastian jí něco naznačil. Proto po obědě raději šel hned do svého pokoje.

Bolelo ho, že ji zraňoval. Za jiných okolností by se Riana stala ženou jeho života. Zajímalo by se o ni, ba přímo by se jí dvořil – jen kdyby do jeho života znovu nevstoupila Maybelle. Po celé ty roky si uchovával vzpomínku na ni a neustále hleděl na obrázek v medailonku. A pociťoval při tom mravenčení v zátylku.

Již mu odpustila, ale nebyl si jist, zda také bude opětovat jeho city. Myšlenka na to, že by žil po jejím a Montyho boku, ho vzrušovala. Pokud by to však nebylo možné, musel by Red River opustit. Návrat k Rianě byl vyloučen. Jen by tu krásnou dívku ranil tím, že by se stala až jeho druhou volbou.

Kouřil jednu cigaretu po druhé a přemýšlel. Jeho nervozita vedla k tomu, že tam nečinně seděl a nevěděl, co s časem. Kdyby bylo všechno jasné, hned by se vrhl do práce, která byla nutná pro uskutečnění jeho a Sebastianových představ.

Náhle ho cosi napadlo. Vyskočil a odepnul si revolverový opasek. Pak zadní brankou opustil dům a vrátil se na Main Street. Namířil si to k marshalově úřadovně. K jeho překvapení seděl za marshalovým psacím stolem Tom Dillman.

„To už má Red River nového marshala, Tome?“ zeptal se s úsměvem.

„Dobrý den, Todde,“ pozdravil ho lékař. „Pit zrovna odešel. V saloonu Lonestar došlo ke rvačce. Je to drsné, to vám řeknu. Feltonovu hvězdu si nechce nikdo vzít. Warner je zoufalý. Dokud bude Bill Kemper běhat na svobodě, musí být pořád tady, aby tamtoho hlídal.“ Při tom ukázal na Charlyho Kempera, který ve své cele seděl na pryčně a drze se šklebil.

Todd si přitáhl židli a posadil se.

„Pit ani nemůže provádět obvyklé obchůzky po městě,“ dodal Dillman. „Přišel jsem, abych dal Feltonovi uklidňující prostředky.“

V tom okamžik dovnitř vstoupil Pit Warner. „Dobrý den, pane Haydene!“

Doktor Dillman vstal a chopil se své tašky. „Musím zpátky do ordinace. Tak zatím!“

Když odešel, Warner se posadil.

„Chtěl bych si vzít Feltonovu hvězdu, pokud vaše nabídka stále platí,“ klidným hlasem řekl Todd. „Ale jen na jeden nebo dva týdny, marshale. Za tu dobu si musíte najít náhradu, chápete?“

Warner s nadšeným úsměvem přikývl. „To mi spadl kámen ze srdce, Todde.“

Vysunul zásuvku a vzal odtud hvězdu. Todd, který tu ceremonii dobře znal, vstal. Warner se rovněž zvedl a zavázal ho přísahou. Zatímco Todd si připínal hvězdu ke košili, vytáhl marshal odkudsi láhev a dvě sklenice a nalil jim.

„Na to se napijeme,“ řekl a dloubl do Todda.

Charly Kemper přišel ke mřížím cely a rozesmál se.

„To si opravdu myslíš, že ten kousek plechu tě zachrání před kulkou mého bratra, Ballarde? To jsi teda na omylu, ty skunku. Ve tvém případě ho to naopak jenom ještě víc vydráždí. Lovce lidí totiž nenávidí jak mor.“

Todd k němu přistoupil a klidně poznamenal: „To je tvoje věc, Kempere,“ přičemž na banditu vrhl chladný pohled. „Nosím teď hvězdu muže, kterého tvůj bratr zmrzačil. Proto se už nemůžu dočkat, až ho zase uvidím. Aspoň ti na šibenici nebude smutno.“

Pane Bože, pomyslel si a pohlédl na Earla Feltona, ale ten byl v mdlobách a vůbec jeho slova nevnímal. Todd přišel ke stolu.

„Půjdu si pro pušku a pak obejdu město,“ řekl Pitu Warnerovi. „Potom vás tu vyměním, ať se můžete nadýchat čerstvého vzduchu. Takže zatím.“

„Dávejte na sebe pozor,“ řekl marshal.

Po cestě k Taberně na jeho hvězdu udiveně pohlédlo několik lidí. Byl si jistý, že zpráva o novém zástupci se rozšíří rychlostí blesku. Prošel zadní brankou, vzal si svou winchestrovku a pak sešel dolů do výčepu.

„Co to je, amigo?“ nevěřícně se ptal Sebastian.

„Je to jen na pár dnů, dokud marshal nenajde náhradu za Feltona,“ odvětil Todd.

Ten ho odtáhl stranou. „Jaké to bylo u Maybelle Keatonové? Nemohl jsem se tě zeptat dřív, Riana by to slyšela.“

Todd pokrčil rameny. „Už mi nic nevyčítá, Sebastiane, ale teď musím mít trpělivost. Potřebuje čas na to, aby si to všechno rozmyslela.“

Mexičan přikývl. „Už jsem na to Rianu připravil. Bylo to pro ni zlé, ale zvládne to. Přeju ti to a držím ti palce, Todde.“

„Díky, amigo. Musím teď jít na obchůzku.“

Kývl na svého přítele a vydal se na cestu.

Todd brzy zjistil, že reakce občanů je převážně pozitivní. Mnozí lidé přicházeli za ním a ujišťovali ho, jak jsou rádi, že teď zastupuje zákon. Někteří ho oslovovali jako Ballarda. V takovém případě je hned opravoval a vysvětloval, že se jmenuje Hayden.

Jiní se mu vyhýbali, nebo hleděli jinam, když ho potkali. Todd věděl, že to je reakce na jeho bývalý džob. Lovci lidí byli na západě považováni za pochmurné postavy. Bandité je nenáviděli a báli se jich, většina takzvaných normálních občanů jimi pohrdala, ačkoli jejich džob byl společnosti prospěšný.

Špatná pověst lovců lidí měla dva důvody. Skutečnost, že tito lidé za svou práci inkasovali odměny, mnohým lidem naháněla husí kůži. Považovali to za něco nemorálního. Přitom ovšem přehlíželi, že pátrání po některých banditech se táhlo delší dobu. Na vyvěšených zatykačích stát vyzýval všechny občany, aby podpořili práci oficiálních ochránců zákona. Farmáři, kovbojové a obchodníci se nerozpakovali při bankovním přepadení střílet na bandity, pokud na ně byl vydán zatykač a vypsána odměna. Na tom nikdo neviděl nic špatného. Jen nad lovci lidí všichni ohrnovali nos, ačkoli odměny byly jejich jediným zdrojem příjmů. Také za druhý důvod byl odpovědný stát. Mezi lovci banditů bohužel bylo mnoho mužů, kteří formulaci „mrtvého či živého“ na zatykačích brali doslova a vyhýbali riziku, když na psance prostě a jednoduše stříleli ze zálohy. Todd Hayden něco takového ještě nikdy neudělal, ale byl zvyklý na takové předsudky.

Jako nový zástupce marshala River Red si nyní všiml, že pověst, kterou si získal jako Ken Ballard, má pozitivní dopad. I ti nejdrsnější chlapíci drželi svůj temperament na uzdě, když vstoupil do saloonu.

Kolem sedmé hodiny vystřídal Pita Warnera v úřadovně a dozvěděl se, že marshal dostal odpověď na telegram, jenž zaslal smírčímu soudci v okresním hlavním městě Taosu. Proces proti Charlymu Kemperovi mohl začít nejdříve za dva týdny, protože soudce právě musel úřadovat na jihu oblasti.

Charlymu Kemperovi to samozřejmě udělalo radost. Věřil, že ho jeho bratr Bill ještě vysvobodí.

Během Warnerovy nepřítomnosti Kemper neustále reptal, ale Todd si toho nevšímal. Každých patnáct minut šel do cely za Feltonem, který se občas probral, ale nevnímal, co se děje kolem něj.

Za hodinu se Warner vrátil.

„Měl byste jít do stáje, Todde,“ řekl vážným hlasem. „Vašemu koni něco je. Starý Huerta poslal svého krmíče pro doktora.“

Todd se vyděsil a vyskočil. „Víte něco bližšího, Pite?“

Warner pokrčil rameny. „Jen to, že váš kůň se zničehonic v boxu složil k zemi.“

Todd sebral klobouk ze stolu a vyběhl ven. Lidé za ním zaraženě hleděli, když je málem srazil z

chodníku, jak běžel k Border Street. Když dorazil do stáje, chvíli lapal po dechu. Lion ležel ve svém boxu a chvěly se mu slabiny. Hřebec ztěžka oddechoval a měl pěnu u huby. Klečeli u něj doktor Dillman a oba Huertové. Mexičané ho drželi za zadní nohy, které mu Dillman svazoval provazem. Přední už měl svázané. Krmič tam právě přivlekl dvě vědra vody.

Doktor vzlhl. „To je dobře, že jste přišel, Todde. Váš kůň musel sežrat něco, co z něj nemůže vyjít. Podle dechu bych řekl, že půjde o vodní bolehlav.“

Todd na něj nevěřicně pohlédl. „Vodní bolehlav?“

Dillman přikývl. „To je ten vůbec nejjedovatější druh bolehlavu, jaký existuje. Ani nevím, jak se mohl dostat do sena. Pablo tvrdí, že tam, kde nasekl trávu, široko daleko žádná voda není.“

Vstal a otevřel svou tašku. Potom jeden flakónek vytil do obou věder s vodou, které tam přinesl ten mladík.

„Držte mu hlavu, Todde,“ řekl doktor. „Musím do něho nalít ten lektvar, ať se vyzvrací. Doufejme, že už není pozdě. Podle toho, jak se potí, bych řekl, že ten jed už má v žaludku hodiny.“

Potom rukou zamíchal přípravek ve vědrech.

Todd si rovněž klekl a zvedl Lionovi hlavu. Kůň měl téměř skelný pohled. Když se Dillman chopil prvního vědra, otevřel mu Todd tlamu. Část vody vytekla, ale protože Todd Liona pevně držel, musel kůň zbytek vypít. Po druhém vědru se mu viditelně nafouklo břicho.

Dillman se chopil nože a rozřízl mu provazy na nohou. Nejdřív na předních, potom na zadních. Muži vstali a odstoupili. Lion však byl příliš slabý na to, aby kolem sebe vyhazoval nohama. Zvracel a celý se při tom třásl. Zvracel hustou zelenou kaši.

„Vypadá to dobře, Todde,“ řekl doktor a poklepal mu na rameno. „Kdyby zvracel řídkou kaši, tak by jeho šance byly menší. Teď si ale troufnu říct, že to dokáže.“

„To vám nikdy nezapomenu, Tome.“

Dillman se usmál. „Studoval jsem i veterinární medicínu,“ poznamenal.

„Jsem z toho celý zničený, señore Haydene,“ řekl Pablo Huerta. „Něco takového se tu ještě nikdy nestalo. Nedokážu si to vysvětlit.“

Dillman na starého muže pohlédl a řekl: „Vodní bolehlav roste jen na březích Latir Lakes a v jedné tůni dvě míle na sever odtud v lese. Jste si jistý, Pablo, že vaše seno není odtud?“

„Naprosto, doktore,“ odvětil Mexičan. „Myslíte tu tůň u potoka, že? Tam moc trávy neroste. A k Lagunas je to příliš daleko. My sečeme trávu na cestě k Red River Pass, půl míle na východ od města.“

„To je v pořádku, Tome,“ poznamenal Todd a zdálo se, že chce odejít z boxu.

Jenže v tom přiskočil k Juanu Huertovi a oběma rukama ho chytil pod límec. „To byla tvá práce, ty bastarde,“ rozrušeně řekl a zatřásl jím. „Přiznej to, nebo ti pomohu. Tak co, bude to?“

Huerta mu vrazil kolenem do břicha a Toddovi bolesti vhrkly slzy do očí. Pustil Huerta a sehnul se. Juan bleskově vytáhl nůž. Probodl by ho, kdyby mezi ně nevstoupil jeho otec. Starý muž mu sebral nůž a otočil se k Toddovi, který se narovnal s tváří zkřivenou bolestí.

„Proč Juana urážíte a obviňujete ho z takového činu, pane?“ rozněvaně se zeptal.

„Podívejte se na jeho nůž, señore Huerto,“ řekl Todd, načež si stáhl levý rukáv košile a ukázal na hojící se ránu. „Za to vděčím vašemu synovi.“

Pablo Huerta se podíval na zuby na špičce čepele, pohlédl na Juana a otázal se: „Co se s tím nožem stalo?“

Jeho syn hleděl k zemi a zarytě mlčel.

Todd mu pověděl o Juanově žárlivosti, o tanci s Rianou Acostovou a o nočním přepadení. Pablo Huerta poslouchal a hleděl při tom na svého syna.

„Je to pravda, Juane?“ zeptal se ho potom klidným hlasem.

Juan mu neodpověděl. Obrátil se a opustil box. Pablo Huerta ho následoval. Nůž si strčil za opasek a z háku na stěně vzal bič. Juan si toho nevšiml, protože klidně kráčel k vratům stáje.

Tu však jeho otec s neuvěřitelnou přesností udeřil bičem. Ten Juana plně zasáhl a otočil jej. Pak Pablo udeřil znovu. Juan křičel a nařikal, pokoušel se chránit si tvář, ale bič mu z ní strhl ruce.

Starý muž přestal teprve tehdy, až Juan omdlel a zhroutil se. Jeho tělo bylo pokryto podlitinami.

Když se Dillman chopil své tašky a přišel k němu, Pablo Huerta ho zadržel.

„Nedotýkejte se ho, doktore. Postarám se o něho sám.“ Znechuceně odhodil bič a otočil se k Toddovi. „Omlouvám se za něj, marshale. O svého koně už si, při všech svatých, nemusíte dělat starosti. Juan už do té stáje nevstoupí, a jestli se odváží se k vám přiblížit, tak ho zabiju.“

Přikázal krmiči vyčistit Lionův box a přinést čerstvé seno. Dokonce i oves ve žlabu nechal vyměnit.

„Díky, seňore Huerto,“ řekl Todd a podal starému muži ruku. Ještě jednou pohlédl na hřebce, chopil se winchestrovky a opustil stáj i s Tomem Dillmanem.

Pablo Huerta na něho udělal velký dojem.

O den později se v Examineru objevil článek Fiony McGee, který se stal hlavním tématem debat občanů města. Noviny byly vydávány dvakrát za týden, ve středu a v neděli. Popisoval přepadení dostavníku a pokus o osvobození Charlyho Kempera. Pak čtenáře vyzýval, aby rozlišovali mezi Kenem Ballardem a Toddem Haydenem, přičemž v souvislosti s prvním jménem uváděl téměř ty samé argumenty, jaké napadaly Todda. To, že lovci lidí jsou sice neoblíbení, ale užiteční. Nový zástupce měl podle článku být pro město požehnáním, a lidé proto měli na jméno Ballard zapomenout.

K Toddově úžasu lidé tuto myšlenku přijali. Jen zřídka kdy se někdo překl. Marshal Warner našel jednu starší ženu, která žila po smrti svého manžela sama a byla ochotna k sobě vzít Earla Feltona a starat se o něho. Ten už překonal nejkritičtější bod a byl znovu při vědomí. To, že zbytek života bude muset strávit v kolečkovém křesle, bral jako osud.

I Lionův stav už se zlepšoval. Ve čtvrtek už byl znovu na nohou, i když se ještě dost potácel. Todd tedy mohl být spokojený, navíc když i Riana s ním zase mluvila. Byl však nervózní, protože nic neslyšel o Maybelle Keatonové.

Po tom, co si udělal domácí úlohy, chodil ke kanceláři Monty a sedával na chodníku, aby mohl doprovázet Todda, až půjde obchůzku. Todd mu dal postříbřené kapesní hodinky a chlapec byl radostí bez sebe. Mort se ho na něho neustále ptal, kdy už ho zase navštíví, ale Todd tu návštěvu neustále odkládal.

V pátek přijeli do Red River dva cizinci, údajně cestující do Taosu. Protože se chovali slušně a nedělali rozruch, Warner ani Hayden se o ně nestarali. Marshal o nich navíc ve své sbírce zatykačů nenalezl ani zmínku.

O to víc si Todd lámal hlavu nad jednou Montyho poznámkou. Chlapec si stěžoval, že jeho matka je myšlenkami úplně jinde a že on a Mort jí musí všechno říkat dvakrát, než zareaguje.

Zuckley už se mohl v posteli posadit. Řekl May, ať se znovu stará o svůj krám.

V sobotu ráno ji náhodou potkal. Právě zavírala dveře obchodu a on procházel městem. Při pozdravu působila poněkud rozpačitě, ale pak ho poprosila, aby šel dovnitř.

„Přemýšlela jsem o tom, Todde,“ řekla.

„To mě těší, May,“ poznamenal. „To čekání na tvou odpověď je pro mě hotovým martýriem.“

Pohlédla na něj a řekla: „Jak jste mohl Montymu darovat tak drahé hodinky?“

„Protože toho chlapce mám moc rád.“

„Děkuju mnohokrát,“ poznamenala. „To jsem si myslela. A vím, že vaše city jsou poctivé. I vůči mně.“

Chvilí hledala slova, aby pak dodala: „Strýc Mort vás má rád také. Ukázala jsem mu ten medailonek. Ví o všem. I o mých citech k vám. I já vás miluji, Todde. Ale je tu jedna překážka.“

Při jejích slovech jej zalilo teplo, jenže poslední věta měla pro změnu účinek studené sprchy. „Jaká překážka, May?“

„Monty,“ řekl k jeho úžasu. „Ten chlapec vás tak obdivuje, že si dělám starosti. Napodobuje vás, Todde. Před zrcadlem si cvičí váš krok a každý váš pohyb. Stal jste se jeho vzorem. Od té doby, co jste si připnul hvězdu, řádí se svým dřevěným revolverem v zahradě a hraje si na marshala Haydena. A mně obojí nahání strach. Nechci, aby Monty napodoboval hrdiny. Samozřejmě neměl by z něj být slaboch a zbabělec jako jeho otec, ale stejně tak nechci, aby si idealizoval muže, který musí být připraven každým okamžikem tasit revolver.“

„Ale to přece nebude trvat dlouho, May,“ řekl. „Hned, jak Pit Warner najde nového zástupce, postavím se Sebastianem Acostou malý ranč.“

Přikývla. „Až to uděláš, tak můžeš přijít za mnou a zeptat se mě, jestli se chci stát tvou ženou, Todde Hayden. Ale toto nejdřív musí pryč.“ Při tom ukázala na hvězdu na jeho hrudi.

Todd byl bez sebe blahem.

May přistoupila k němu a políbila ho. Potom rychle odstoupila.

„To je závdavek pro budoucnost,“ řekla tiše. „A teď běž! Mám plno práce.“

Políbil jí ruku a šťasten opustil krám.

Při další obchůzce Todd Hayden šel do Taberny del Sol, aby si tam vzal své úspory, které tam skryl pod matrací své postele. S nimi se odebral do banky a otevřel si v ní konto. Bylo to skoro třicet tisíc dolarů. Bankéř užasl a s potěšením přijal mezi klienty svého peněžního domu takto solventního zákazníka. Skvěle naladěný šel Todd zpátky do úřadovny. Posadil se k Pitu Warnerovi a vytáhl si doutník. Při tom si broukal pod vousy. Marshal na něj zkoumavě hleděl.

„Dneska jste nějaký veselý, Todde,“ prohodil.

„Opravdu to tak na mě je vidět, Pite?“ zasmál se Hayden a ukousl špičku doutníku.

Pit přikývl. „A jak. Našel jste snad na Main Street zlato?“

„To vůbec není špatné srovnání. Co je s tím zástupcem, Pite? Je mi líto, že už po několika dnech tak naléhám, ale ta hvězda stojí v cestě mému štěstí.“ Zapálil si doutník a vydechl obláček kouře ke stropu.

Warnerovi se ve tváři zračila otázka.

Todd se usmál. „Musíte mi slíbit, že si to prozatím necháte pro sebe, Pite, ale abych se vrátil k tomu vašemu srovnání: Narazil jsem na dvě bonanzы najednou.“

Potom marshalovi vyprávěl o svém možnosti partnerství se Sebastianem Acostou. Warner pozorně poslouchal a postupně se stále více usmíval.

„To je skvělé, Todde,“ řekl s radostí. „Acosta je výborný chlapík. Jeho pozemky jsou ideální pro chov dobytka. Kromě toho na sever od města není jediný ranč. A mohl byste k té půdě, kterou vlastní Sebastian, přikoupit i další.“ Odmlčel se, zamyslel se a pak se usmál. „No počkejte, Todde. Mluvil jste o dvou bonanzách. Myslel jste tou druhou matku toho chlapce?“

Todd s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ten druhý poklad jsem našel na South Street, Pite.“

Marshal na něj nevěřícně hleděl. „To opravdu vážně, Todde? Má to snad znamenat, že jste dobyl srdce Maybelle Keatonové? No jasně, teď už chápu. Proto se ten kluk na vás tak stále lepí. To jste mi udělal radost, Todde.“

„Prosím, zatím o tom pomlčte, Pite,“ řekl Hayden.

„Nemějte obavy,“ uklidňoval ho smějící se Warner. „Už se těším, jak se budou zdejší lidi tvářit. Maybelle Keatonová je nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal, Todde. Mnoho mužů se jí tu dvořilo, ale ona všechny odmítla. A vám se to podařilo za necelý týden. Jak jste to udělal? No jistě, to přepadení dostavníku.“

Todd zavrtěl hlavou. „To nebylo jen tím, Pite. Už jsem ji jednou potkal, před mnoha lety, ale to vám možná budu vyprávět později. May mi ale dala jednu podmínku. Musím odložit hvězdu, pokud chci slyšet její ano. Proto jsem se ptal na nového zástupce.“

„Teď už rozumím,“ přikývl marshal. „Hvězda vždycky znamená riziko. Už jednou ztratila muže. Dám vám návrh, Todde. Když jste byl na obchůzce, zašel sem doktor s pár lidmi. Vzali Earla Feltona a odvezli ho k Geraldine Cooperové. To je ta žena, která se o něho bude starat. V pondělí začne tesař vyrábět kolečkové křeslo pro Earla. Lidé jsou rádi, že Earl a Mort Zuckley přežili. Dneska večer budou oslavovat. Vezměte si volno a pozvěte Maybelle Keatonovou. Kdyby se něco dělo, tak pro vás pošlu, ano? Zato budete muset zvládnout celý pondělek. Nikoho tu pro ten džob nemůžu najít, takže pojedou do Taosu. Šerif Humble je můj dobrý přítel, který mi s hledáním nového zástupce určitě pomůže. Co na to říkáte?“

Todd cítil radostné vzrušení. Báł se ovšem toho, že May ještě není ochotna se s ním ukázat na veřejnosti. Proč to však nezkusit?

„To je lákavý návrh, Pite,“ poznamenal. „Nejdřív ale musím prozkoumat situaci.“

„Udělejte to, Todde,“ přikývl Warner. „Já zůstanu tady.“

Todd zamáčkl doutník a vstal.

„Haydene!“

Charly Kemper přistoupil k mřížím cely. Todd na něj úplně zapomněl. Teď viděl zlomyslné jiskry v banditových očích.

„Na tvém místě bych si nedělal takové velké plány, hombre,“ cynicky poznamenal Kemper. „Našels ty své bonanzы příliš pozdě. Co z tebe ta žena bude mít, když si tě vezme? Dneska řekne ano a zítra už z ní bude vdova.“

Zachechtal se. Todd sevřel pěsti. Warner vstal a postrčil jej ke dveřím. Vyšel s ním na chodník a položil mu ruku na rameno.

„Nenechejte se od toho lotra vyprovokovat,“ řekl. „V pondělí ho vezmu do Taosu a předám ho do okresního vězení. Tam bude pěkně čekat na svůj proces a my zde budeme konečně bez starostí. Lidi pro jeho ostrahu po cestě už najdu. Takže jen klidně běžte k Maybelle Keatonové.“

Todd mu mlčky stiskl ruku a vydal se tím směrem. Monty, který seděl na protější straně ulice se dvěma kamarády a zrovna jim ukazoval své stříbrné hodinky, vyskočil a rozběhl se k němu.

„Hej, Todde. Kam jdeš?“

„Za tvou mámou,“ odvětil Todd. „Jak to, že nejsi ve škole.“

„V sobotu přece není.“

Před krámem se Todd zastavil a vtiskl mu do dlaně pět centů. „Kup si něco pro sebe a pro své kamarády, Monty. Rád bych byl s tvou mámou chvíli sám.“

Chlapec na něj rozzářeně pohlédl.

„Chceš ji požádat o ruku?“

Todd se rozhlédl. „Nekřič tolik. Jaks na to přišel?“

Monty se též rozhlédl. „Protože se ptala dědečka, co by řekl na to, kdyby se znovu provdala.“

„A co jí na to odpověděl?“ napjatě se zeptal Todd.

„Řekl, že jestli tím miní toho muže co on, tak jí to vřele doporučuje. A když máma potom řekla, že v takovém případě by nebyly žádné problémy se mnou, protože toho muže, kterého oba mají na mysli, mám rád, tak jsem hned věděl, že celou dobu mluví o tobě.“

„A tys určitě neposlouchal za dveřmi?“

Usmál se. „Mysleli si, že mám zavřené dveře svého pokoje, proto hovořili celkem nahlas. A tak jsem všechno slyšel. Tak co, požádáš ji o ruku, nebo ne?“

„Neměl bys mluvit tak nahlas, Monty,“ mínil ho Todd. „A ty bys s tím souhlasil?“

„No jasně,“ ujistil ho chlapec.

„O.K., tak se jí na to zeptám, ale jestli o tom někomu řekneš, tak přestaneme být kamarádi. Přísahaj, Monty.“

„Čestné slovo, amigo!“ zvolal chlapec a rozběhl se k obchodu naproti.

Todd sebou trhl a vešel do domu.

„Ahoj, synu,“ pozdravil ho Mort Zuckley. „Chyběls mi.“

Todd nevěřil svým očím. Mort seděl na židli a obě ruce měl položené na berle, kterou měl mezi stehny.

„Pojď na mou hrud, Todde,“ usmál se. „Stejně už skoro patříš do rodiny.“

Todd ho objal. „Není to nerozumné, tak brzo vstát z postele?“

„Nedá si to rozmluvit, Todde,“ řekla Maybelle a usmála se. „Zase chodíš na obchůzky?“

„Vlastně jsem se tě jenom chtěl zeptat, jestli bys neměla chuť se mnou dneska večer jít ven. Marshal Warner tvrdil, že se něco bude dít. Chce mi dát volno.“

„To je dobrý nápad, chlapče,“ řekl Mort. „Je nejvyšší čas, aby se May zase trochu pobavila.“

„Já nevím, strýčku,“ váhavě opáčila May. „Budou řeči, když nás uvidí spolu.“

„Babské tlachy,“ odušil Mort. „Koho to zajímá? Nikdo přece nemůže nic namítat, když přijmeš jeho pozvání. Naopak, May. Každý tomu bude rozumět, když se budeš chtít seznámit s mužem, který

Montymu a mně zachránil život.“

S úsměvem přikývla. „To zní logicky.“

„Jenže předtím ti ještě něco musím říct,“ zamumlal Todd. „Doufám, že se na mě nebudeš zlobit. Nalil jsem Pitu Warnerovi čistého vína. Musel jsem to udělat, aby si pospíšil a našel za mě náhradu.“

Pak jim pověděl o svém rozhovoru s marshalem. Při tom zmínil i to, že úplně zapomněl na Charlyho Kempera. O jeho výhrůžce ovšem pomlčel.

„Nezlobím se na tebe,“ uklidňovala jej May. „Dokonce jsem ráda, že se snažíš tak rychle té hvězdy zbavit. To je pro mě důkaz, jak vážně to se mnou myslíš. Tak dobrá, co z toho, že o mně někdo bude říkat, že jsem lehkomyšlná a kdovíjaká. Kdy pro mě přijdeš?“

„V osm hodin?“

„O.K.,“ přikývla.

Objal a políbil ji. Nechala si to líbit a pak jej od sebe odstrčila, aby si urovnala vlasy.

„Nepřeháněj to s těmi závdavky, Todde,“ varovala ho.

„Proč ne?“ zasmál se. „Tak se přece úplně odevzdávám do tvých rukou.“

Šťasten odešel pryč.

Brzy po obědě do města přijeli první kovbojové. Patřili k ranči Duha, jednomu ze dvou rančů ležících na jihovýchod od Red River. Pit Warner mu vysvětlil, že s těmito chlapci nebudou problémy, protože jejich předák je tvrdý a zvládá je.

Přesto občas došlo k povyku, když na sebe mužstva obou rančů narazila. Ranč Podkova ležel poblíž Eagle Nest. Proto jeho kovboji jen zřídka kdy jezdili do Red River, ale když už to udělali, pak využili té příležitosti, aby se poprali s hochy z Duhy.

Todd tedy věděl, o co jde. Když chtěl kolem šesté hodiny vyjít na poslední obchůzku, vešel do kanceláře mohutný muž s širokými rameny a hranatou tvář. S úsměvem pozdravil marshala Warnera.

„Ahoj, Pite,“ řekl a postavil láhev whisky na stůl. „Slyšel jsem, že se tu dějí věci.“ Pohlédl na Todda a dodal: „To musí být Todd Hayden.“

Todd přikývl.

„Jsem Bert Klinger, předák ranče Duha,“ představil se návštěvník a podal mu ruku. „Napijete se s námi?“

„Možná později, pane Klingere,“ odvětil Todd. „Musím jít na obchůzku. Určitě se ještě uvidíme.“

„Bude mi potěšením, marshale,“ přátelsky přikývl Klinger.

Todd se chopil své winchestrovky a opustil kancelář. V saloonu Lonestar spatřil Marka Ellisona, který zase hrál poker. Divil se, že je ještě pořád ve městě, když měl v Denveru domluvenou partii se známými hráčskými esy, při které by šlo o úplně jiné sumy. U pultu postávala skupina kovbojů z ranče Duha.

Starali se tam o zábavu. Todd jedním otevřeným průchodem nahlédl do vedlejšího sálu, jenž byl vyzdoben girlandami.

Po kovbojích z Podkovy nikde ani vidu ani slechu. Todd byl spokojen. Doufal, že tam nepřijdou, aby si mohl v klidu užít večera s May. Kolem sedmé dokončil obchůzku. Pit Warner už byl sám, když se vrátil do kanceláře. Todd mu sdělil, že všude je klid, a marshal mu popřál hezký večer.

Pak Hayden šel do Taberny del Sol, kde se umyl a oholil. Potom se oblékl do šedého obleku. Ještě měl čas na jeden doutník. Pomyslel při tom na výhrůžku Charlyho Kempera. To si ten chlap opravdu myslí, že jeho bratr se ještě někdy vrátí? Mazaní Kemperové jsou, to musel Todd přiznat. Počkali, až jejich bratra ošetřil lékař, a teprve potom se ho pokusili osvobodit. Jenže to ještě byli dva. Samotný Bill Kemper nemá nejmenší šanci.

Přesto Todd cítil mrazení v zádech. Možná se Bill vrátí jen proto, aby své dva bratry pomstil. A k tomu by mu stačila i kulka ze zálohy. Jeho vnitřní hlas ho nabádal k opatrnosti, když se konečně vydal k May. Byl si vědom toho, že Kemperové jsou schopni všeho. Ani ve snu přitom nepomyslel na to, že by se mohl znovu setkat s mužem, který byl ještě nebezpečnější a kterého už považoval za mrtvého.

Jenže Albert Roscoe ještě žil.

O hodinu později Todd na všechny starosti s Billem Kemperem zapomněl. Tančil totiž s May v sále saloonu Lonestar. Jejich společný příchod samozřejmě vyvolal údiv přítomných. Všichni na ně hleděli a pokradmu o nich debatovali.

Maybelle na sobě měla zelené sametové šaty s výstřihem, který odhaloval náznaky jejích řader. Byla doslova k nakousnutí a přitahovala pohledy mužů. Todd byl hrdý na to, že je tím vyvoleným. Blízkost jejího těla ho vzrušovala. Zprvu byla May poněkud rozpačitá, ale potom se uvolnila.

To bylo částečně dáno i tím, že hned našli příjemnou společnost. U jednoho ze stolů, které stály kolem tanečního parketu, objevili doktora Dillmana, který tam byl s Fionou McGee a s jejím otcem. Hned je pozval, aby se k nim posadili. Při tom Todd zjistil, že obě ženy se přátelí. Využil příležitosti a poděkoval Fioně za hezký článek.

O hodinu později přišli i Sebastian a Riana Acostovi. Tom Dillman jim přinesl dvě židle. Toddovi to setkání bylo poněkud trapné. Zatímco s May se Riana bavila naprosto uvolněně, jeho pohledům uhýbala. Proto se mu ulevilo, když ve výčepu došlo k nějakému rozruchu. Omluvil se, vstal a šel se tam podívat. U baru se právě hádali dva kovbojové z Duhy s mohutným kovářem z Red River. Než tam však Todd přišel, zchladil své muže Bert Klinger.

S úsměvem se otočil k Toddovi. „Už je to v pořádku, marshale. Jeden z mých chlapců chtěl poučovat Jima Wilsona, jak se okovávají koně. A tak jsem mu připomenul, že mu chybí dva zuby.“ Zasmál se a objednal pro všechny rundu. „Teď z toho nevyjdete jen tak, Haydene.“

Vedle právě pianista začal znovu hrát. Todd viděl, jak se doktor Dillman sklání k May a vyzývá ji k tanci. A zůstal s předákem a rovněž objednal jednu rundu. Při tom jeho pohled ulpěl na karetním stole. Tam nyní seděli dva cizinci, kteří přijeli do města předešlého dne. Zdálo se, že Mark Ellison je obere úplně o všechno.

Ve vedlejší sále tančil Sebastian Acosta s Fionou McGee. Před Rianou stáli dva muži a hádali se, kdo si s ní bude moci jít zatancovat. Protože hrozilo, že se to zvrhne ve rvačku, prohodil Patrick McGee pár slov k Rianě a ta pak oba poslala k čertu.

Todd si vyměnil několik slov s Bertem Klingerem a zaplatil rundu. Potom se omluvil a chtěl se vrátit do sálu. V tom okamžiku shrábl Mark Ellison své peníze ze stolu a zamířil přímo k němu. Setkali se v průchodě mezi sály.

„Vidíte ty dva chlapy u karetního stolu, Todde?“

Hayden přikývl. „Projíždějí tudy, Marku,“ poznamenal. „Zůstanou tu jen přes víkend a pak chtějí dál do Taosu.“

„Měl byste si na ně dát pozor,“ řekl Ellison. „Mně se ti muži nelíbí. Chtějí vypadat slušně, ale mají špinavé nehty. Páchnou, jako by se nikdy pořádně nemyli, ale mají kapsy plné peněz. To je trochu podezřelé, jestli víte, co tím myslím.“

„Díky za tip, Marku,“ přikývl Todd. „Ale co tu ještě děláte? Myslím, že v Denveru na vás čeká Hubert Brill. Tam přece půjde o opravdové peníze, ne?“

Mark si s úsměvem pohladil svůj pěstěný knír. „Peníze nejsou v životě všechno, Todde,“ řekl a pohlédl do sálu. „Už dva dny sleduju dvě ženy, které stojí za to, abych na Denver zapomněl. S jednou mám smůlu, ta je, jak se zdá, zadaná s vámi. Můj respekt k vám se ještě zvýšil, Todde. Ta Maybelle Keatonová je třída. Vůbec bych to do vás neřekl.“

Todd mu s úsměvem poděkoval za kompliment. „Toho si cením, Marku. Považuju vás totiž za vyloženého odborníka v ženách. To jste mě měl jen za nerudného zálesáka?“

„V žádném případě,“ ohradil se Ellison. „Ale samota může vést k tomu, že si člověk odvykne jednat se ženami. Pojdme k té druhé, o nic méně atraktivní ženě, která vzbudila rovněž můj zájem. Udělal byste mi tu laskavost a seznámil byste mě s Rianou Acostovou? Jak jsem slyšel, je ta ohnivá kráska ještě k máni.“ Todd na něj vrhl vážný pohled. „Seznámil bych vás s ní rád, Marku, ale varuju vás. Acostové jsou moji

přátelé. Jestli si pohráváte s myšlenkou, že byste tu malou ulovil na svůj šarm, abyste ji měl na jednu noc, tak vám při všech mých sympatiích k vám zlámu všechny kosti. Rozumíme si?“

Ellison zvedl v obranné gestu ruce. „Jen klid, Todde. Nevzrušujte se. Vím jen tolik, že předtím jste se nikdy nevzdal žádné odměny a tady už dvou. Při své prohnanosti jste vždycky dokázal skrýt, že za drsným zevnějškem se skrývá měkké nitro. Jsem profesionální hráč a nerozpakuji se využít svého vlivu na ženy. To vám ale nedává právo mi odepřít cit. Maybelle Keatonová a Riana Acostová mě zkrátka dostaly. Obě mě fascinují, Todde. Chtěl jsem tu Mexičanku jen trochu blíže poznat. Tak hloupý, abych ji chtěl svést hned při prvním setkání, opravdu nejsem. Znáám Mexičany a vím, jak rychle člověk může dostat dýku mezi žebra.“ Znovu pohlédl do sálu. „Žena jako ona by mohla změnit můj život. Taková je pravda.“

Todd mu poklepal na rameno. „O.K., Marku! Pojdte.“

Vydavatel novin Marka přátelsky pozdravil a přitáhl mu tam židli. Hráč poděkoval a posadil se. Když se ostatní vrátili ke stolu, představil jej Todd Maybelle a Acostům. Mark vstal a uklonil se před dámami. Jelikož ho doktor Dillman a McGeeové už znali, rozpoutala se vzrušená debata.

Kovbojové z ranče Podkova tu sobotu Red River šetřili. Ani jinak se ve městě nic nestalo. A tak si mohl Todd užívat večera. Samozřejmě nemohl přehlédnout, jak se Mark Ellison dvoří Rianě. Zdálo se, že tomu mladému děvčeti se to líbí. Možná jen chtěla Toddovi ukázat, že ji obdivují i jiní muži.

Sebastian nespouštěl hráče z očí. Když Mark dívku znovu odvedl k tanci, tázavě pohlédl na Todda.

Hayden na něj s úsměvem mrkl a zavrtěl hlavou, aby ho uklidnil. Bylo už jedenáct hodin, když Mexičan pozval celou skupinu do Taberny. Všichni to pozvání s nadšením přijali.

Mark nabídl Rianě své rámě, když procházeli takřka prázdnými ulicemi. Maybelle se zavěsila do Todda, který poklepal na rameno Sebastianovi a zastavil se.

„Neboj se, amigo,“ řekl. „Dobře ho znám. Chtěl Rianu za každou cenu poznat, protože ho fascinuje. Dal mi čestné slovo, že se zachová jako gentleman. A na Markovo slovo je spolehnutí.“

„To mi spadl kámen ze srdce, amigo,“ s úlevou si povzdechl Sebastian. „V její momentální náladě by u ní měl snadno úspěch. Hráč ale není to zrovna to pravé, co bychom si přáli. Pokouší se zapomenout na to, že...“

S rozpaky se odmlčel, když si uvědomil, že May kráčí po Toddově boku a všechno slyší. V Taberně bylo veselo. Většina hostů byli Acostovi krajané. Hudba, kterou už Todd znal, hrála k tanci. A kromě muzikantů hosty rozproudilo i mexické víno.

V Dolores Acostové našel Mark Ellison nového hlídače. Ta tělnatá žena ho nedůvěřivě pozorovala. Očividně mu nevěřila. Krátce po půlnoci Maybelle poprosila Todda, aby ji odvedl domů. Přes protesty ze všech stran se nenechala přesvědčit.

Rozloučili se a šli. Drželi se za ruce a zvolna kráčeli k South Street. U branky předzahrádky ho May objala a poděkovala mu.

„Byl to krásný večer, Todde,“ řekla a políbila ho.

„Já ti musím poděkovat, drahá,“ řekl a přitáhl ji k sobě.

Vášnivě se líbali. Todd cítil, že i May je vzrušená. Byla lehce pod vlivem alkoholu a s tichým vzdechem se k němu přitiskla. V domě byla tma. Todd cítil přes šaty její řadra. A ona proti tomu nic nedělala. Teprve když se rukou odvážil víc, prudce od něj odstoupila.

„Prosím, Todde,“ hlesla. „Měj trpělivost, miláčku.“

„Zlobíš se na mě, May?“ otázal se s rozpaky.

„Naopak, Todde. Ale kdybych tě nechala pokračovat, ztratila bych hlavu,“ přiznala. „A na to je ještě příliš brzo.“ Znovu ho políbila a popřála mu dobrou noc. Pak proběhla záhradkou ke dveřím domu. Než vešla dovnitř, poslala mu vzduchem polibek.

Jako v transu se vydal zpět k Taberně, kde se ještě pořád bujně slavilo. Přidal se k ostatním a o něco později zašel k výčepnímu pultu. Usmál se na Dolores Acostovou a řekl: „Nemračte se tak, mama Acosta,“ tiše řekl. „Señor Ellison je charakterní muž. Zamiloval se do Riany a dvoří se jí. Copak je to tak špatné?“

„Špatné, seňore Todde?“ sykla. „To je katastrofa. On se mé malé holčičce nedvoří, on ji přímo žere očima. A je to hráč!“

V jejím hlasu zaznělo pohrdání.

„Sì, mama Acosta. Je to hráč, ale je to také dobrý člověk, za kterého bych dal ruku do ohně,“ ujistil ji Todd.

„Pak se za vás budu modlit, seňore Todde,“ povzdechla si a neznatelně se usmála.

Když se otočil, slyšel ještě, jak tiše mumlá: „Ale je to fešák.“

Todd Hayden spal ode dne, kdy si připnul hvězdu, v marshalově kanceláři. Vzal si s sebou jen své sedlové kapsy s holením a ostatní osobní věci. Když se musel převléct, tak to udělal ve svém pokoji u Acostů.

Protože Pit Warner odsloužil celý večer předtím, převzal v neděli ráno první obchůzku Todd. Zařídil si to tak, že krátce před devátou, když zvony zvaly k bohoslužbě, stál před kostelem. Opíral se o zeď radnice a kýval na lidi, kteří ho zdravili.

Před kostelem se tvořily skupinky lidí, kteří se bavili. Při tom Todd spatřil i Nata Bucklina a Boba Crumera ty dva od Ellisonova stolu. Stáli o něco opodál a debatovali, zatímco si balili cigarety. Bucklin byl mohutný člověk věku kolem čtyřicítky, který nosil plnovous. Crumer byl o hlavu menší a mohl být tak o dobrých deset let mladší než on. Kývli na Todda, když se jejich pohledy setkaly.

Hayden si vzpomněl na svůj rozhovor s Markem. Nyní si uvědomil i on, že oproti ostatním návštěvníkům kostela jejich šaty působí poněkud ošuměle. Měli na sobě ty samé věci jako v pátek, kdy přijeli do města. Co to však mohlo vypovídat o mužích, kteří za sebou měli dlouhou jízdu? Přesto si předsevzal, že si o nich promluví s marshalem. Možná před Warnerem zmínili, čím se zabývají. Od Ellisona věděl jen to, že u sebe mají spoustu peněz.

Tu jeho pozornost upoutala May, která s Montym a Mortem vyšla zpoza rohu. Kráčeli pomalu a přizpůsobovali se Zuckleymu, který ještě chodil o holi. Todd smekl klobouk a pozdravil je.

„Jaký je krásný den, synu,“ řekl Mort a poklepal Toddovi na rameno. „Smekám klobouk, chlapče. Dokázals zázrak.“

Při tom přivřel oči.

May zrudla a dloubala do něj loktem.

„Máma si celý den v kuchyni zpívala,“ prohodil rozzářený Monty.

„Dávej si pozor na jazyk,“ s rozpaky se ho snažila mírnit May. „Co chceš dělat, Todde?“

Ten hleděl s otevřenými ústy na Marka Ellisona, jenž přišel k nim a smekl klobouk. Na hráčův elegantní oděv byl zvyklý. Co ho ovšem zarazilo, byla velká kytičice, kterou nesl v levé ruce.

„Hezké ráno všem,“ pozdravil s úklonou před May. Pak se kolem sebe rozhlédl.

„Jaks k tomu přišel?“ udiveně se otázel Todd a ukázal na kytici.

„Ach, nemohl jsem spát, a tak jsem ještě zrána vyjel k hřebenu Sangre de Cristo. Toho tam rostou spousty,“ odvětil Mark s úsměvem. „Ale teď už musím jít.“

Todd viděl, že jde k Acostům, kteří právě vyšli ze svého domu.

„Jen se na něho podívejte,“ řekl, přičemž kroutil hlavou. „Ten je opravdu zamilovaný až po uši.“

May a Mort pohlédli tím směrem co on. Hráč rozvázal kytici a podal její květy nejprve matce a potom dceři. To gesto mělo ohromující účinek. Zatímco Riana se rozpačitě usmívala, mama Acostová celá zářila. Pravděpodobně nedostala žádné květiny ode dne, kdy si vzala toho hbitého mužička, který byl jejím manželem. Poděkovala a nadšeně na Marka pohlédla.

Tou pozorností si právě dobyl její srdce.

Todd zavrtěl hlavou. „Deset mil tam a deset mil sem, ale jak se zdá, vyplatilo se. Ten chlap je ale rafinovaný.“

Jelikož se nyní lidé už kolem kostela tísnil, Todd se rozloučil a pokračoval v obchůzce. Neuniklo mu, že Crumer s Bucklinem ho celou dobu pozorují. A nejen jeho. Jejich pozornost byla soustředěna i na Maybelle a Montyho.

O nějakých čtyřadvacet hodin později Red River zažilo nejdramatičtější den své historie.

Pondělí ráno, sedm hodin třicet.

U Keatonů seděl Monty u kuchyňského stolu a jedl sladkou kukuřičnou kaši s rozinkami. May mu podala sklenici mléka a zkontrolovala jeho domácí úkoly. Jako obvykle v nich měl pěkný zmatek.

„To nemůžeš být pořádnější, Monty?“ zeptala se a s povzdechem mu urovnala knihy a sešity.

Chlapec rychle strčil do úst několik lžic s kaší. To byl jeho způsob, jak se vyhnout diskusi, protože ho učili, že s plnými ústy se nejí. May tento trik znala. Snažila se zůstat vážná.

Zavřela mu brašnu a postavila vodu na kávu. Strýc Mort ještě ležel v posteli. Od svého zranění vždycky ležel déle. Teprve až byl chlapec pryč, snídal s May, načež se May vydala do krámu. Nyní spal u otevřených dveří, takže se hned probudil, když kdosi zaklepal.

May udiveně postavila krabici s kávou na stůl. Kdo to jen tak brzo mohl být? Přišla ke dveřím a urovnala si zástěru. Potom otevřela. Venku stál malý štíhlý muž se zrzavými vlasy a nervózně se ohlížel. V tom do ní strčil, natlačil ji dovnitř a vešel za ní.

„Hej, co to má být? Kdo vlastně jste?“ rozzlobeně zvolala.

Bob Crumer vytáhl revolver. „Ani muk, madam,“ prohodil. „Jestli znervózním, tak by to mohlo vystřelit.“ V kuchyni zarachotila židle.

„Nestřílejte!“ vyděšeně vykřikla May.

Ve dveřích se objevil Monty. Udiveně hleděl do ústí zbraně.

„Jděte na konec chodby,“ přikázal Crumer.

Celá rozechvělá poslechla. Při tom si všimla, že její strýc už není v posteli. Přikrývka byla odhrnutá a kalhoty zmizely z opěradla židle. Na konci chodby se zastavila a objala Montyho.

Crumer pohlédl do Mortova pokoje a šel dál. Otevřel každé dveře a vždycky nahlédl dovnitř.

Zamračil se a neklidně se zeptal: „Kde je ten starý muž?“

May tušila, že Mort se schoval ve svém pokoji. Zoufale se snažila něco vymyslet. Při tom tiskla Montymu dlaň na ústa.

„Můj strýc není doma,“ odpověděla zajímavým hlasem. „Každé ráno chodí na dlouhou procházku do kopců. Nedávno ho postřelili bandité. Musí si zvykat chodit. Co po nás chcete? Nemáme tu skoro žádné peníze.“

„Kdy se ten starý vrátí?“ zeptal se ryšavec.

„Obvykle okolo jedenácté,“ odpověděla May a zesílila tlak své dlaně na chlapcových ústech. „V kopcích dlouho odpočívá, aby tam nabral síly na zpáteční cestu.“

Crumer kývl revolverem do kuchyně. „Běžte tam,“ přikázal jim. „Posaďte se ke stolu a dejte ruce na stůl.“

Poslechli, neměli na vybranou

Crumer přistoupil k oknu kuchyně a vyhlédl ven. Na South Street ani živáčka. Kryl se za závěsem, aby ho zvenčí nikdo neviděl. Pak položil revolver na parapet okna a ubalil si cigaretu.

„Když se budete chovat klidně, nic se vám nestane,“ řekl na jakoby na vysvětlenou a zapálil si.

„Ale co po nás chcete?“ otázala se May rozechvělým hlasem. „Proč jste sem vpadl?“

Crumer se zachechtal. „Aby moji přátelé měli eso v rukávu, až přijedou do města,“ odpověděl. „Jeden člověk chce navštívit Todda Haydena a vyrovnat si s ním jeden starý účet. Jeden z mnoha nepřátel, které tvůj milý má, zlato. Můj partner už je na cestě, aby sem zavolal chlapce. To není špatně rozjeté, co říkáš, madam? Dokud jste v naší moci, nebude si Hayden moct hrát na hrdinu. Je to docela jednoduché.“

S cigaretou v jedné ruce sáhl druhou po skývě bílého chleba a namočil si jej v hrnku s javorovým sirupem.

„Ani hnout, ty zrzavý ksindle!“

Crumer strnul. Nevěřicně pohlédl ke dveřím, v nichž stál Mort Zuckley. Bandita hleděl do ústí dvou hlavní brokovnice. Na čele mu vyvstaly krůpěje ledového potu. Věděl, že hrubé broky by ho rozsekaly na kousky, než by se stačil dostat k revolveru na parapetu. Zbledl.

Zvedl ruce. Ze skývy chleba, kterou ještě držel v prstech, mu kapal sirup.

„Postav se ke stěně u kamen, ty kryso,“ přikázal mu Mort.

Bandita poslechl.

„Pojď ke mně, May,“ řekl Zuckley. „A ty, Monty, mi přines jeho revolver.“

Zatímco May vydechla úlevou, Monty přinesl zbraň.

„Výborně, chlapče,“ pochválil ho Mort. „A teď běž k marshalovi a přiveď Todda. Ale dávej si pozor. Jestli potkáš nějakého cizince, tak se schovej, rozumíš?“

Monty přikývl a vyběhl z kuchyně. Když za sebou zavřel venkovní dveře, přistoupil Zuckley ke Crumerovi a vrazil mu hlavní do břicha. Zrzek zasténal a padl na kolena. Pak mu Mort zasadil ránu pažbou do hlavy a omráčil ho.

Vzlykající May se mu vrhla do náruče.

„Vlezl jsem si pod postel,“ s úsměvem vysvětlil své zmizení. „Uklidni se, May. Omlouvám se, že jsem tě nechal tak dlouho čekat.“

Z jedné zásuvky vytáhl šňůru a svázal jí omráčenému banditovi ruce za zády. Pak se posadil ke stolu a pohlédl na May.

„Co si tak dát šálek kávy, děvče?“

Todd Hayden stál vedle Pita Warnera na chodníku. Marshal hovořil s oběma muži, kteří ho měli doprovázet do Taosu. Jednoho z nich právě pověřoval tím, aby přivedl ze stáje koně Charlyho Kempera.

V tom okamžiku se zpoza rohu vynořil Monty Keaton. Rozrušeně jim pověděl o to, co se u nich stalo.

Todd měl co dělat, aby chlapce uklidnil. Poznal, že ten muž je jedním z obou cizinců.

„Počkej ještě, Mele,“ řekl Warner tomu muži, který měl jít pro koně, a pohlédl na Todda. „Bob Crumer. Co to má znamenat, Todde?“

Hayden pokrčil rameny. „Je to nějaké zmatené, Pite. Na vašem místě bych počkal, až se vrátím od Keatonů. Kempera ještě z cely nevyvádějte. Vypadá to, že jeho bratr dal dohromady pár kumpánů. Pojď, Monty.“

Po cestě chlapci položil několik otázek. Z jeho odpovědí mu vyplynulo, že banditům zkržil plány Mort Zuckley.

Když zabušil na dveře domu, otevřel mu je právě Mort. V rukou držel brokovnici. Nyní ji sklonil. Pak zavedl Todda do kuchyně, kde mu rozechvělá May klesla do náruče. Několika slovy ji uklidnil a potom ji políbil. Přitom poslouchal Morta, který mu vysvětloval, co se stalo.

„Chtěli May a chlapce použít proti tobě, aby tě mohli přitlačit ke zdi, synu. Kdo by mohli být ti chlapi, pro které jel jeho komplic?“

„Asi Bill Kemper a jeho přátelé,“ odvětil Todd a pustil May. „Předpokládám, že chce dostat svého bratra z vězení.“

Přistoupil ke Crumerovi, který se právě probíral. Bandita byl ještě duchem nepřítomný, když ho Todd zvedl za límec a zatřásl jím. Rána pažbou ho zřejmě hodně bolela. Todd jej posadil na židli a uchopil hrnek s vodou, kterou mu pak chrstl do tváře. Crumer sténaje zaklel a vrhl na Todda vystrašený pohled. „Nic jsem jim neudělal, marshale,“ řekl zájímavým hlasem.

„Ten muž, který se se mnou chce vypořádat, je Bill Kemper?“ otázal se Todd.

Bandita zavrtěl hlavou. „Ten je v tom také, ale tolik po vás touží náš boss. Já jsem měl jen provést jeho příkaz. Tomu přece musíte rozumět, Haydene. Sam velice dobře víte, jak je nebezpečné, když se mu člověk vzepře.“

Todd se zarazil.

„Kdo je váš boss, Crumere?“

„Al Roscoe.“

To jméno mělo na Todda Haydena účinek rány kladivem. Nebylo snadné ho vyvést z míry, ale teď byl v

šoku. Teď, v tuto chvíli, ho tedy dostihla jeho minulost. Na okamžik byl jako ochromený. May a Mort sebou rovněž trhli. To jméno znali. Až příliš dobře.

„On byl tenkrát u toho také, synu?“ zeptal se pobledlý Zuckley a ukázal na Crumera.

Otázka Todda vrátila do reality. „Ne, Morte,“ odvětil. „Ale teď nesmíme ztrácet čas. Pojd'te se mnou.“ Zvedl Crumera a strkal ho před sebou ke dveřím. Když šli k úřadovně, rozhlížel se Todd na všechny strany. Potkávali jen děti, které mířily do školy a hleděly na ně s otevřenými ústy.

Pit Warner a oba muži z eskorty ještě pořád stáli na chodníku. Ve tvářích se jim zračila otázka. Také kolemjdoucí se s úžasem zastavili.

Todd poprosil oba muže z eskorty, aby počkali venku, a pak se obrátil k Zuckleymu.

„Morte, zavezeš May a chlapce do Taberny del Sol a neheš se od nich, jasné? A pošleš mi sem Sebastianu Acostu. Ať se ozbrojí a poptá se v hotelu po Marku Ellisonovi. Toho tady potřebuju také. Pospěš si, Morte.“

Starý muž se vydal s May a Montym na cestu.

Todd přivedl Crumera do úřadovny a počkal na Warnera. Když za sebou marshal zavřel dveře, vysvětlil mu Hayden několika slovy všechny souvislosti. Charly Kemper přistoupil k mřížím cely a všechno si vyslechl.

Todd nyní pohlédl na zcela vyděšeného Crumera. „Nabízím vám jedinečnou šanci, Crumere. Jestli okamžitě vyklopíte vše, co víte, a potom to zopakujete před soudem, tak vám slíbím, že z toho vyklouznete bez újmy. Ale musíte se hned teď rozhodnout.“

Viděl, jak muž přemýšlí. Crumer si olizoval rty a hleděl na Warnera, který pokyvoval hlavou.

„I já vám dávám své slovo, člověče.“

Crumer spatřil naději a chytil se jí. Začal mluvit. Todd a Warner nevěřili vlastním uším, když slyšeli, že Al Roscoe je vůdcem obávané pohraniční bandy, o které se mluvilo už dlouhou dobu. Dozvěděli se i o náhodném setkání s Billem Kemperem u Latir Lakes. Crumer a jeho kumpán Nat Bucklin byli vysláni napřed, aby zjistili, jaká je situace ve městě.

V neděli, bezprostředně po bohoslužbě, Bucklin odjel k úkrytu bandy a o všem jim pověděl. Při tom jejímu vůdci pověděl o úzkém vztahu Todda k May a Montymu Keatonovým. To Ala Roscoea přivedlo na myšlenku, že by se jich mohl zmocnit a pak Todda vydírat. Pokud by ten plán vyšel, měl ho o tom Bucklin informovat. Roscoe nedoufal jen v to, že tak dostane do rukou Todda Haydna. Chtěl těmi rukojmími vydírat celé město a nechat si tak vyplatit všechny peníze z banky. Todda chtěl potom vzít s sebou jako zajatce, aby ho pomalu umučil.

Hayden nepochyboval ani na okamžik o tom, že Crumer říká pravdu. Na to znal Ala Roscoea příliš dobře. Když banditu zavřeli do cely, odvedl Todd marshala vedle a zavřel za sebou dveře.

„Přiveďte tolik ozbrojených mužů, jak nejvíc budete moci, Pite,“ řekl. „Rozestavíme je kolem banky a na střechy. Potom necháme bandu přijet do města. Lidé by měli vyklidit ulice, ať je neohrozí střelba.“

„Ale to přece bude nápadné, Todde,“ namítl marshal. „Prázdné ulice přece Roscoeovi prozradí, že se něco zvrtilo.“

„Já se postavím doprostřed křižovatky, takže si bude všimát jenom mě,“ klidným hlasem odvětil Todd.

„Až mě uvidí, zmocní se ho vztek. Budu předstírat, že si zrovna balím cigaretu. Pohraniční banda je hledaná ve čtyřech státech podél mexické hranice. Vy a vaši muži tedy nemusíte znát slitování. Nalákám na sebe Roscoea a při první ráně ať lidi začnou střílet, jak to jen půjde. Dělejte, Pite! Pospěšte si.“

Postrčil marshala ke dveřím a zavřel za ním.

Charly Kemper se na něj ze své cely šklebil. „Teď bych nechtěl být ve tvé kůži, lovče lidí. Na Ala Roscoea nemáš. Hahaha, že se Bill musel potkat zrovna s ním. Někdo takový se nenechá zastrašit hrstkou starých bačkorů.“ Svá slova doprovodil hurónským smíchem.

Todd se chopil své winchestrovky a opustil kancelář. Na Main Street panoval nervózní neklid.

Warnerovy pokyny byly předávány od úst k ústům. Lidé rozčileně pobíhali po městě a snažili se dostat do bezpečí. Napříč naproti právě dvě ženy vyšly s nákupními koši z obchodu a rozběhly se k Border Street.

Marshal stál na křižovatce a zrovna posílal několik ozbrojených mužů do nárožních domů. Měli se tam postavit k oknům a lehnout si na střechy. Z uličky vedle obchodu vyšlo děvčátko. Mohl mu být tak

nanejvýš deset. Hubovalo dvěma ještě mladším chlapcům. Podle map, které si nesli, poznal Todd, že jsou na cestě do školy. Sešel z chodníku a vstoupil jim do cesty.

„Vraťte se domů, děti,“ řekl s úsměvem. „Dneska škola není.“

Oba chlapci začal křičet radostí a pak se rozběhli zpátky do uličky. Děvče je pomalu následovalo. Todd šel k Warnerovi, který právě vítal další ozbrojené muže.

„Na děti, které už jsou ve škole, jsme nepomysleli,“ řekl marshalovi. „Za několik minut začne vyučování. Mohlo by být nebezpečné je teď posílat domů.“

„Sakra,“ zavřel Warner a poškrábal se na hlavě. „Leroyi, Mikeu, běžte ke škole a varujte slečnu Grenobleovou. Ať se děti chovají klidně, dokud nebude po všem. Zůstanete tam, ať se to nějak nezvrtne, jasné?“

Oba muži přikývli a rozběhli se ke škole.

„Několik chlapů už šlo k bance,“ podotkl Pitt. „Přivítáme je, jak se sluší a patří, Todde. Možná mě budete považovat za blázna, ale připomíná mi to staré časy, kdy se ještě v Red River něco dělo.“

Todd spatřil Marka Ellisona a Sebastianu Acostu, kteří vyšli zpoza rohu Rio Grande Street. Oba muži u sebe měli pušky a chvatným krokem mířili k nim. Todd je pozdravil.

„Co máme dělat?“ otázal se hráč.

Hayden jim krátce vysvětlil svůj plán. Pak poprosil Ellisona, aby šel k doktoru Dillmanovi, který měl svou ordinaci v rohovém domě v úzké uličce naproti marshalově úřadovně. Mark tam měl zůstat a doktor se měl připravit na možné ošetřování střelných ran. Sebastianu pověřil tím, aby marshala doprovodil do úřadovny.

„Pokud něco nevyjde, amigo, tak musíte na každé případě zabránit tomu, aby osvobodili ty dva vězně,“ upomenul svého přítele.

O patnáct minut později už na ulici nebylo živé duše. Todd se na chodníku opřel o sloup verandy a vytáhl si doutník. Zapálil si jej a pomyslel na Maybelle a na chlapce. Nedělal si žádné iluze. Dobře věděl, jak riskantní je to plán. Všechno záviselo na tom, jestli Ala Roscoea odhadl správně.

Jeho někdejší boss k němu musel cítit nepopsatelnou nenávist. Po smrti svého bratra Jima Todd vystopoval bandu a postupně ji zničil. Al Roscoe byl tenkrát tak vyděšen, že v panickém strachu uprchl. Todd se domníval, že se na několik let skryl do Mexika. Nyní vůdce pohraniční bandy věřil, že přišla hodina pomsty. A tu si chtěl patřičně vychutnat.

Todd nepředpokládal, že by ho chtěl na místě zastřelit. Podle Crumera ho Roscoe chtěl pomalu mučit.

To by Roscoeovu charakteru odpovídalo, protože to byl sadista.

Hodil nedopalek doutníku na prkna chodníku a zašlápl jej. Potom se chopil winchestrovky a šel na křížovatku. Uprostřed se zastavil a pohlédl do oken a na střechy rožních domů. Po mužích, kteří tam byli skryti, nikde ani památky.

Nervy drásající čekání začalo.

Muž, který ty jezdce uviděl jako první, byl jako naschvál Juan Huerta. I ke stáji poslal marshal Warner jednoho člověka, aby tam varoval starého Pabla. Rozrušeně mu pověděl, co se stalo u Keatonů. Podle Warnerových pokynů se při příjezdu bandy neměl nikdo ukazovat, aby past sklapla. Naneštěstí posel zmínil i to, že Maybelle Keatonová a chlapec jsou v Taberně del Sol.

Když ten muž zase odešel, připnul si Juan svůj revolverový opasek a zadními dveřmi vyšel ven. Za stáji vedla cestička k ohradě, ve které nechávali proběhnout koně, kteří tam stáli příliš dlouho. Vedle se nacházelo prostranství pro povozy, rovněž ohrazené. Zde stály dva plachtou kryté vozy a jeden otevřený farmářský povoz, které se pronajímaly.

Juan Huerta se postavil mezi kryté vozy. I on netrpělivě čekal na příjezd banditů. Samozřejmě nepočítal s tím, že se objeví právě tam. Juan Huerta už se nemohl dočkat, až se ve městě začne střílet.

Měl svůj vlastní plán. Pokud by past na Main Street sklapla, pak by ozbrojení občané bandě odřízli cestu zpět. Juan byl naplněn neuvěřitelnou nenávistí. Na svého otce, který ho nemilosrdně zbičoval a znetvořil

mu tvář, a na Todda Haydena, kterému za to mohl poděkovat. Chtěl se vydat hledat Haydena, až začne boj. Pokud by si ho nenašla banditská kulka, tak chtěl pomoci osudu on sám. V tom zmatku by později nemohl nikdo říct, čím rukou padl jeho úhlavní nepřítel.

A pak Juan Huerta uslyšel dusot kopyt. Vzrušeně opustil svůj úkryt mezi krytým povozy a šel k brance. Otevřel ji a vyšel ven. V tom okamžiku vyjeli z dvě sta yardů vzdáleného lesa jezdci. Lehkým klusem jeli přímo ke stáji. V čele jel Nat Bucklin. Juan na něj mávl. Jeho zohyzdělá tvář se stáhla do děsivé grimasy, když se zašklebil. Bucklin a Crumer si přece odvedli koně ze stáje teprve před hodinou, prý proto, aby se vydali do Taosu.

„Buenos dias, señore Buckline,“ pozdravil Mexičan, když jezdci zastavili své koně. Bylo to zhruba patnáct mužů.

Bandita na něj pohlédl přivřenýma očima.

„Co se stalo?“ otázal se. „Je tu ticho jako na hřbitově.“

Juan přikývl. „Čekají na vás,“ řekl a ve zkratce mu vyprávěl, co se stalo. „Señor Crumer sedí ve vězení, ale já vím, kde je Maybelle Keatonová a její kluk. Hayden je nechal odvést do Taberny del Sol.“

Jeden podsaditý muž přijel na svém vraníkovi vedle Bucklina a vrhl na Mexičana ledový pohled. Juanovi proběhl mráz po zádech.

„Kdo je ten chlap, Nate?“ otázal se.

„Juan Huerta, syn majitele stáje, bossi,“ odpověděl Bucklin. „Můžeš mu důvěřovat. Slyšel jsem, že Haydena z duše nenávidí.“

Al Roscoe ukázal na jeho zohavenou tvář. „To ti udělal Hayden?“

„Můj otec, señore Roscoe,“ sykl Mexičan. „Ale kvůli Haydenovi. Čeká na Main Street, aby vás nalákal na mušky ostatních. Jestli se ale zmocníte té ženy a jejího chlapce, tak bude mít svázané ruce.“

„Kolik mužů je v Taberně?“ zeptal se vůdce bandy.

Juan pokrčil rameny. „Nemám tušení, señore. Ale útok na Tabernu by všechny překvapil, protože budou očekávat znamení k boji na Main Street.“

„Kde je ta Taberna?“

Bucklin ukázal k Rio Grande Street.

„Takže jdeme,“ přikázal Roscoe.

Bucklin obrátil svého koně a banda jej následovala. Tak jeli za domy stojícími na North Street. Krokem se blížili k cihlové zdi, která obepínala dvorek Taberny.

„Vchod je na Rio Grande Street,“ poznamenal Bucklin.

Muži se rozhlíželi na všechny strany, ale nic se nestalo.

Roscoe zvedl ruku a přikázal tak zastavit. Potom vydal pokyny směřující k obklíčení domu. Bandité seskočili z koní a rozmístili se.

Bill Kemper a jeho starý známý Tommy Longford běželi do kovárny. Dva další bandité zavedli své koně ke zdi dvora. Slezli ze sedel a vyšplhali přes zeď. Potom se přes dvůr proplížili k zadním dveřím domu. Další bandité běželi po obou stranách taberny a pak si klekli na rozích s Rio Grande Street, aby tak čekali na pokyn k útoku.

Juan Huerta šel tam, kam šla banda. S koltem v ruce proběhl úzkým průchodem vedle železářství.

Budova měla ze stran okna a také stříšku.

Mexičan se postavil na roh. Odtud mohl přehlédnout liduprázdnou Rio Grande Street v obou směrech. Jeho pozornost však byla upřena hlavně nalevo, na delší část ulice. Odtud by možná přišel Hayden, kdyby to vypuklo.

S žhnoucíma očima hleděl Huerta na Main Street.

Ze svého místa na křižovatce Main Street a Border Street mohl Todd sice vidět stáj, ale jen čelní stěnu s vraty. Měl výhled na i pravou, delší stranu stáje, která stála naproti komplexu skladišť, ale levou stranu neviděl, protože mu ve výhledu clonily domy. Tak Todd včas nespapřil bandity.

Když v severní části města padly první výstřely, trhl sebou a zaklel. Předpokládal, že některý příliš rozrušený občan začal střílet z nervozity. Nyní se prázdnými ulicemi nesla ozvěna salvy.

Už se tam chtěl rozběhnout, když tu z domu doktora Dillmana vyběhl Mark Ellison. Také marshal Warner a Sebastian Acosta už to v kanceláři nevydrželi.

„Zůstaňte u zajatců!“ zvolal na ně Todd. „Ozývá se to od Rio Grande!“

Pak se rozběhl. Hráč se k němu připojil. V běhu nabili své pušky a těžce oddechující dorazili na další křižovatku.

„Pane Bože! Oni zaútočili na Tabernu!“ zasténal Ellison. „Někdo jim musel prozradit naše plány.“

Todd běžel dál, Mark mu byl v patách. Před Tabernou zuřil boj. Viděli několik banditů, kteří se pokusili vylomit vchodové dveře. Museli se však stáhnout, protože dva z nich srazily kulky k zemi.

Obránci na ně prostě začali střílet zamknutými dveřmi. Kromě toho je ostřelovalo několik občanů z oken. Todd viděl, jak se jeden ze zasažených mužů plazí podél zdi. Než dorazil k rohu, dostal to podruhé a zůstal bezvládně ležet.

Todd a Mark mezitím doběhli na křižovatku Front Street. V tom okamžiku si jich všimli ukrytí bandité a začali na ně střílet z vchodů domů a z úzkých průchodů.

Uskočili stranou a kryli se. Leželi pod přístřešky na chodnících po obou stranách Rio Grande Street a přitisknutí ke stěnám domů se plazili dál. Kolem nich hvízdaly kulky, které se zavrtávaly do dřevěných stěn a do prken chodníků. Kolem uší jim létaly třísky. Todd pocítil ostrou bolest, když se mu jedna z nich zabodla do tváře.

Potom se však palba banditů opět soustředila na Tabernu. Hlas, který tam vpředu řval rozkazy, mohl patřit jen Alu Roscoeovi. V tom rámusu však nebylo možné odhadnout, kde se nachází. Jistě byl skryt někde na druhé straně ulice.

Todd se zvedl a vyrazil. I když byl ostřelován, v pořádku přiběhl na North Street a tam skočil za jeden žlab. Slyšel, jak se několik kulek provrtalo jeho silnou, dřevěnou stěnou a otvory v ní začíná vytékat voda.

Za ním, na druhé straně ulice, se ke křižovatce pomalu plížil hráč. Todd vyhlédl zpoza žlabu. Podle záblesků výstřelů viděl, kde se bandité opevnili. Existovalo jen jedno místo, z něhož se nestřílelo. Byl to úzký průchod mezi stolářstvím a železářstvím.

Todd se přikrčen připravil a levou nohou se zapřel o zem. Potom se zhluboka nadechl – a vyrazil.

Vyskočil na chodník a proběhl kolem stolářství k tomu průchodu. Znovu měl štěstí. Nezraněn se dostal k rohu domu a tam se vrhl do úzkého průchodu. Dopadl a převálil se doprava.

Zdálo se, že jeho anděl strážný nespí. Když si všiml postavy vedle výlohy železářství, již dopadal na zem. To převálení mu zřejmě zachránilo život. Muž, který se tam chtěl skrýt, na něj totiž okamžitě vystřelil. Kulka ho škrábala na levém stehně. Druhá střela se zavrtala těsně vedle něj do země. Z místa vytryskl gejzír prachu a písku.

Potom však už ležel na břiše. Zvedl winchestrovku a vypálil. Protože neměl čas si opřít pažbu o rameno, vrazila mu při zpětném rázu bolestivě do krku. Na chvilku byl napůl omráčený, ale to nevadilo. Byl příliš dobrým střelcem na to, aby toho banditu minul.

Kulka toho muže zasáhla do hrudi a vrhla ho do výlohy, která se z třeskem rozbila. Z dlaně mu vypadl revolver a pak se zhroutil do rozbité výlohy, mezi vystavené židle.

Todd Hayden vyskočil a rozběhl se k němu. Teprve nyní poznal, kdo to byl. Juan Huerta. Jeho mrtvé oči byly upřeny na něj, jako by ho i po smrti chtěl obvinít.

Po nohama mu křupal sklo, když kráčel podél stěny k rohu. Mezitím si boj vyžádal další dva životy banditů, kteří zůstali ležet v prachu ulice.

Na druhé straně, v průchodu mezi dvěma domy, stál Mark Ellison. Mávl na Todda a ukázal k jižní části Rio Grande Street. Tam Hayden spatřil svého přítele Sebastiana. Vedl skupinu ozbrojených občanů.

Palba banditů je přiměla krýt se.

Situace pohraniční bandy se zhoršovala. Ještě stále se banditům nepodařilo vniknout do Taberny.

Vypadalo to, že je zadržují jen Diego Acosta a Mort Zuckley. Ale jak?! Přesto si Todd dělal starosti o May, Montyho a matku a dceru Acostovy.

Napjatě naslouchal, ale Al Roscoe zrovna mlčel. Todd čekal, až uslyší jeho hlas. Musel ho najít. Kdyby

vyřídil svého někdejšího bosse, zbytek bandy by to zřejmě vzdal.

V jednom se Todd mýlil.

Mort Zuckley a Diego Acosta před začátkem boje sledovali okny ulici. Ženy a děti prozíravě poslali do patra. Jen rezolutní domácí zůstala ve výčepu.

Boj se již přenesl do Taberny. Oběma banditům, kteří přelezli zeď dvora, se podařilo rozstřílet zámek zadních dveří. To lidi ve výčepu šokovalo. Soustředili se na ulici a nikdo z nich se nestaral o zadní dveře. Když bylo vyraženo, Mort Zuckley se otočil a namířil brokovnici na dveře chodby. O okamžik později byly vyraženy i ty. Starý muž vystřelil.

Účinek sekaného olova byl omračující. Už první rána oba muže srazila na podlahu. Zuckley, který nemínil nic ponechat náhodě, vypálil podruhé. Dolores Acostová se vyděšeně otočila a pokřižovala se.

Po těchto výstřelech začali pálit i bandité venku a pokoušeli se rozbít přední dveře. Protože byla malá Mexičanka naprosto nezkušená v zacházení se zbraněmi, ujal se obrany jen Zuckley.

Podal dvouhlavňovou brokovnici tlusté ženě, aby mu ji nabíla, a za to mu ona dala pušku svého muže.

Pak vystřelil do dveří.

Tak se jim dařilo v bezpečí cihlových zdí odolávat útokům banditů. Diego Acosta kontroloval chodbu na dvůr, ale odtud už nikdo nepřišel.

Mort Zuckley měl situaci pevně v rukou.

Venku Todd stále čekal na to, kdy se ozve Al Roscoe. Když vrhl pohled na Marka Ellisona, objevili se právě na konci průchodu dva bandité. Hráč je neviděl, protože hleděl k Taberně. Todd v jednom z nich poznal Billa Kempera. Zvedl winchestrovku a vypálil. Kulka Kempera skolila. Hráč se otočil a tasil kolt. Dokázal, že neumí zacházet jen s kartami. Vystřelil a sejmul Tommyho Longforda, který udělal ještě dva vrávoravé kroky a pak se skácel na zem.

Nyní byl osud banditů zpečetěn. Sebastian Acosta provedl svůj houf přes North Street a nyní se objevil na horním konci Rio Grande Street. Al Roscoe poznal nesmyslnost dalšího boje a vzdal to.

„Ke koním, chlapi!“ zařval. „Zmizíme!“

Jediná úniková cesta, která banditům ještě zůstávala, vedla směrem ke stáji. Když několik mužů vyběhlo na ulici, opustil Todd Hayden svůj úkryt.

„Tady jsem, Roscoe!“ zvolal, když mezi nimi poznal vůdce bandy.

Zatímco ostatní bandité zmizeli za železářstvím, Roscoe se zastavil a otočil se. Jeho tvář se zkřivila do nenávisné grimasy.

„Ty bastarde!“ vykřikl a zvedl ruku.

Už se však nedostal k tomu, aby vystřelil. Todd a Mark jej trefili zepředu, dva Acostovi muži zezadu. I jeho nakonec dostihla minulost.

Boj skončil.

O něco později se Todd objal s Maybelle. Něžně ji políbil a řekl: „Je po všem, miláčku!“

Při tom hladil Montyho po vlasech.

Přede dveřmi Taberny, které se otevřely, vběhla Riana do náruče Marku Ellisonovi. Dolores Acostová byla tak dojatá, že dala svému muži polibek na čelo a zmáčkla ho svými mohutnými řadry.

K Toddovi přistoupil Mort Zuckley a položil mu ruku na rameno. Pohlédl na Marka a Rianu a s úsměvem poznamenal: „Takže, jak to tak vypadá, v Red River budeme mít vůbec první dvojitou svatbu, synu.“

„Vypadá to tak, Morte,“ přikývl Todd.

I to byl omyl. O dva týdny později totiž u oltáře stály ne dva, ale tři páry. Také doktor Dillman a Fiona McGeeová se rozhodli vzít.

Několik dnů předtím se konal proces proti zbylým členům pohraniční bandy. Všichni dostali dlouholeté tresty. Jen Charly Kemper byl kvůli vraždě Douga Foleyho, spolujezdce dostavníku, odsouzen k trestu smrti. A protože Bob Crumer byl korunním svědkem, vyšel z toho jen se třemi lety.

Mark Ellison si připnul hvězdu, zatímco Todd a Sebastian začali s výstavbou svého ranče a chovem dobytka. Mort Zuckley se stal jejich předákem.

V Red River se ještě dlouho mluvilo o „černém pondělí“, o dnu zúčtování.

KONEC